

Kelio žmonės

AB „PANEVĖŽIO KELIAI“ LEIDINYS

DEVINTIEJI LEIDIMO METAI | 2016 M. LAPKRITIS NR.29 | www.paneveziokeliai.lt

PROTINGOS MINTYS

Kelio moteris Stefutė:

*„Juk jei vyras dovanoja žmonai
gėlių be jokios priežasties,
priežastis vis dėlto yra.“*

TRUMPĖJA DARBŲ TERMINAI, OBJEKTUOSE SUKAMĖS „TURBO“ REŽIMU

Apžvelgiant AB „Panevėžio keliai“ 2016 metų darbų sezoną, bene dažniausiai kartojasi sąvokos „žiedinė sankryža“ ir „turbo“,

kas reikštų – greitai. Vėluojantys konkursai lėmė, kad daugelis sutarčių pasirašytos rudenio, sutartys daugeliu atvejų apima

projektavimą ir rangos darbus, taigi ne visuose objektuose rangos darbus spėsime baigti šį sezoną, nors ir sukamės „turbo“ režimu.

nukelta į **4 psl.**

Iš kairės: kelininkas Gintautas Nefas, brigadininkas Vidmantas Preidis, kelininkas Irmantas Rinkevičius ir vairuotojas-kelininkas Marius Keršulis.

ALGIMANTAS BUTKŪNAS DARBE, KELIONĖSE, ŠEIMOS RATE

Algimantas Butkūnas.

Kristina SAVICKAITĖ, Rasa ČEPIENĖ

AB „Panevėžio keliai“ savo veiklos istoriją skaičiuoja nuo 1965-ųjų. Tų metų sausio 1 dieną, siekiant atskirti kelių statybą nuo kelių eksploatacijos, Lietuvoje veikusios šios srities įmonės buvo reorganizuotos. Panevėžyje įkurta Panevėžio kelių statybos valdyba Nr. 5 (KSV-5), jai perduoti kelių, gatvių, tiltų statybos ir remonto darbai šiame regione. Panevėžio kelių statybos valdybos Nr. 5 viršininku tuomet paskirtas Algimantas Butkūnas, vyriausiuoju inžinieriumi – Jonas Gražys.

Būtent vietoj Panevėžio kelių statybos valdybos Nr. 5, kuriai dar sovietmečiu buvo patikimi

sudėtingiausi kelių infrastruktūros objektai ne tik Panevėžio regione, bet ir visoje Lietuvoje, vėliau kūrėsi AB „Panevėžio keliai“.

Sėkminga įmonės plėtotė, inovatyvūs procesai neatsiejami nuo indėlio talentingų vadovų, padėjusių pagrindą ne tik kuriant šiuolaikišką kelių statybos verslą, ugdant specialistus, bet ir įnešusių svarų indėlį kuriant ir plėtojant šalies susisiekimo infrastruktūrą, lietuviškų kelių statybos tradicijų puoselėjimą.

Šio laikraščio numeryje pristatome ilgametį valdybos, o vėliau akcinės bendrovės vadovą a. a. Algimantą Butkūną.

nukelta į **5 psl.**

ANONSAI

2 psl. »

„Panevėžio keliai“ renkasi konkurenciją, pagrįstą inžineriniu išmanymu

3 psl. »

Kelių inžinerijos studijos Panevėžio krašto jaunimui taps pasiekiamos ranka

4; 17-20 psl. »

Trumpėja darbų terminai, objektuose sukamės „turbo“ režimu

20 psl. »

Šventiniai vakarėliai

www.keliozmones.lt

„PANEVĖŽIO KELIAI“ RENKASI KONKURENCIJĄ, PAGRĮSTĄ INŽINERINIU IŠMANYMU

Kelių sektoriuje pastebimi naujos ekonominės bei politinės krizės požymiai ir „vaikiškų ligų“, kuriomis vis dar serga bręstanti mūsų demokratija, simptomai. Apie tokias negatyvias apraiškas ir galimas jų priežastis kalbamės su AB „Panevėžio keliai“ generaliniu direktoriumi Virmantu Puidoku.

Rasa ČEPIENĖ

– Šiais metais kelininkų bendruomenę sukrėtė įvykiai, kai pareigūnų buvo sulaikyti ir įkalinti kelių sektoriuje dirbančių valstybinių bei privačių organizacijų vadovai, jiems pareikšti įtarimai, pritaikytos kardomosios priemonės, žmonės buvo apklausiami. Kaip Jūs paaiškintumėte situaciją, kai iš pažtūros sąžiningai savo darbą atliekantys specialistai pradedami įtarinėti esą padarę nusikaltimus ir apie galimą jų kaltę paskelbiama vos prasidėjus ikiteisminiam tyrimui?

V. P. Kaltinimai, mesti tam tikriems mūsų bendruomenės atstovams – tai kaltinimai ir visai bendruomenei. Tai akmuo į mūsų visų daržą. Mes apgailestaujame, nepriklausomai nuo to, kokia bus šio proceso baigtis.

Lietuvos kelių statybos rinka neišvengiamai traukiasi, konkurencinė aplinka aštrėja, į rinką ateina nauji, mažai gamybinės patirties ir pajėgumų turintys žaidėjai, kuriems sąžiningos konkurencijos sąvokos yra svetimos. Šioje situacijoje negalime būti vertintojai, tačiau nenustebtume paaiškęs, kad tokiais drastiškais metodais mėginama bent laikinai iš rinkos pašalinti patyrusius specialistus, taip susilpninant jų atstovaujamas kompanijas ar institucijas, sukeliant abejonių tiek fizinių, tiek juridinių asmenų reputacija ir sąžiningu veikimu.

– Žiniasklaidoje pasirodančių areštų, laikinųjų apsaugos priemonių taikymo atvejų, reiškiamų rimtų įtarimų dažniausiai padaugėja artėjant savivaldos, LR Seimo, Europos Parlamento ar prezidento rinkimams. Labai retai išgirstame, kad tokie įtarimai pasitvirtino, kad bylos pasiekė teisumą, kad buvusieji įtariamieji tapo kaltinamaisiais, o vėliau – nuteistaisiais. Ar gali būti, kad valstybės įgalinimus turintys pareigūnai tik piktnaudžiauja valdžia ir vykdo politinius užsakymus?

V. P. Apibendrinančių išvadų ta tema daryti nedrįsčiau, nes turiu tik viešojoje erdvėje pateikiamą informaciją. Kita vertus, seniai ir gerai pažįstu žmones, kurie teisėsaugos

Virmantas Puidokas.

V. Puidokas: „Žmonės, kuriems pažerta įtarimų, yra mūsų konkurentai. „Panevėžio keliams“ konkuruoti su kompanija, kai jos vadovai yra kaltinami, turėtų būti lengviau. Mums tokia situacija būtų naudinga, bet tokiu palengvinimu nesidžiaugiamo. Mums priimtina atvira, sąžininga konkurencija. Labiau džiaugiamės, kai konkursuose pavyksta pasiūlyti geresniais inžineriniais sprendiniais pagrįstas mažesnes kainas.“

akiratyje atsidūrė pastaraisiais mėnesiais. Kalbu apie kelininkų bendruomenės atstovus, kurių kompetencija, patirtis man niekuomet nekėlė abejonių.

Pareigūnai atlieka savo darbą, kaip to reikalauja įstatymai, bet ir jie gali būti suklaidinti. Kaip rodo tokių procesų galutiniai rezultatai, įtarimai paviešinami aiškiai per anksti, jie ir lieka tik įtarimais, kol nepagrindžiami įrodymais. Mūsų teisėsaugos institucijos tikrai turi techninių ir intelektinių priemonių surinkti objektyvią informaciją apie bet kurį asmenį ar organizaciją. Jei gu įtarimus būtų galima pagrįsti įrodymais, taip ir būtų daroma.

– Koks čia fenomenas, kad institucijos taip aktyviai dirba, o rezultatai labai menki?

V. P. Mūsų demokratija išgyvena etapą, kurį palyginčiau su vėlyvąja vaikyste ar paauglyste, kai sergama vaikiškomis ligomis, pavyzdžiui, vėjaraupiais, kai maištaujama, elgiamasi neracionaliai. Turime išmokyti tam tikras pamokas. Kuo anksčiau vaikas, arba demokratija, persirgs vaikiškomis ligomis ir įgys imunitetą, tuo mūsų valstybei bus geriau. Šie procesai brandos kelyje neišvengiami. Teisėsaugoje dirba profesionalai, bet ir jie nėra apsau-

mūsų darbuotojai eikvoja resursus teikdami paaiškinimus ir įrodymus. Koks pasiektas rezultatas? Nuostoliai. Ar ne toks ir buvo skundo iniciatorių pagrindinis tikslas?

– Ar ištiesite ranką žmogui, kuris dėl įtarimų kelias savaites ar mėnesius praleido areštinėje ir vis dar yra įtariamasis, nes ikiteisminiai tyrimai trunka ilgai?

V. P. Taip, ištiesiu. Kol nėra įrodyta, kad žmogus padarė nusikaltimą, jo teisti neturime nei moralinės, nei juridinės teisės. Būtent privalome ištiesyti ranką, o ne teisti. Juk taip nutikti gali bet kuriam iš mūsų, nė vienas nesam apsaugotas.

Tarp kitko, žmonės, kuriems pažerta įtarimų, yra mūsų konkurentai. „Panevėžio keliams“ konkuruoti su kompanija, kai jos vadovai yra kaltinami, turėtų būti lengviau. Mums tokia situacija būtų naudinga, bet tokiu palengvinimu nesidžiaugiamo. Mums priimtina atvira, sąžininga konkurencija. Labiau džiaugiamės, kai konkursuose pavyksta pasiūlyti geresniais inžineriniais sprendiniais pagrįstas mažesnes kainas.

Kelių sektoriaus projektų neišvengiamai mažėja, mažėja jų apimtys, kvalifikacinių reikalavimų kartelė nuleidžiama labai žemai. Aukštos kvalifikacijos kelių statybos organizacijos dėl užsakymų konkuruoja su žemės ūkio bendrovėmis ar kitomis kompanijomis, kurios neturi nei patirties, nei pajėgumų atlikti susisiekimo infrastruktūros darbus. Ir mes tą kovą kai kada pralaimime.

Kai kovojama nesąžiningai, labiausiai nukenčia valstybė, jos žmonės, nes suprastėja kokybė, kainos, pateikiamos viešųjų pirkimų konkursuose, mažinamos darbuotojų atlyginimų sąskaita, tiekėjų sąskai-

ta, o kartu – ir valstybės biudžeto sąskaita. Taip dirbant kyla nemažai rizikos: nekokybiškų darbų atsi-radimo, projektų įgyvendinamo vėlavimo, mokesčių nemokėjimo, projektų sužlugdymo ir kt.

Labai gaila, bet mažėja pasitikėjimas. Užsakovų pasitikėjimas rangovais, rangovų pasitikėjimas užsakovais arba partneriais projektuose. Tai grandininė reakcija, sukelianti daug negatyvių padarinių. Tarp jų – ir mažėjantis gyventojų pasitikėjimas valdžios institucijomis. Tai dar ne katastrofa, tačiau tam tikrą laikotarpį gyvename ir gyvensime tokiomis sudėtingomis demokratijos brendimo sąlygomis. Beje, brendimo ligos paaštrėja tam tikrais laikotarpiais, kurie tiesiogiai susiję su politiniais pokyčiais ir politinėmis krizėmis.

– Viešojoje erdvėje, priešingai, mes girdime optimistinius pareiškimus, kad ekonomika auga, kad didėja valstybės, užsienio investicijos. Tačiau kelininkai, privalantys užtikrinti kokybišką susisiekimo infrastruktūrą, ir kelių naudotojai tų pozityvių poslinkių lyg ir nejaučia.

V. P. Paradoksas, kad realios darbų apimtys mažėja, o pačių projektų daugėja, nes jie smulkėja. Pavyzdžiui, mūsų kompanijos šiais metais vykdomas vienas iš projektų kaip trumpiausias objektas galėtų pretenduoti ir į rekordų knygą, jeigu tokia būtų sudaroma. Tai – 160 metrų žvyrkelio rekonstrukcija.

Viešųjų pirkimų konkursuose, ypač savivaldybių mastu, dominuoja mažiausios kainos kriterijus, neatsižvelgiant į ekonominį naudingumą. Siekiama ne protingai investuoti, o panaudoti lėšas. Tai – vienas iš ekonominės krizės požymių.

Kaip liudija pasaulio ir Lietuvos ekonomikos istorija, ekonomika išgyvena pakilimo ir kritimo etapus. Pastarieji vyko kas devyneri metai. Tuos dėsningumus sąlygoja spartus ir nesubalansuotas ekonomikos augimas, finansų sistemos kontrolės stoka bei kitos priežastys. Prisiminkime 2007–2008 metus, ar nepastebime panašių ženklų?

Kita vertus, tai – natūralūs ekonomikos raidos proceso etapai, susidedantys iš pakilimų ir kritimų. Juk nesistebime, kai dienos šviesą keičia naktis, nes tai taip natūralu. Prie ekonominės situacijos kitimo turime prisitaikyti kaip prie paros laiko ar metų laikų kaitos. Tiesiog kiekvienam etapui reikia parinkti ir taikyti skirtingus, konkrečiomis sąlygomis naudingiausius sprendimus.

– Ačiū už pokalbį.

KELIŲ INŽINERIJOS STUDIJOS PANEVĖŽIO KRAŠTO JAUNIMUI TAPS PASIEKIAMOS RANKA

Rasa ČEPIENĖ

Jau artimiausiais metais jauniems Panevėžio krašto žmonėms renkantis profesinį kelią atsiveria nauja galimybė studijuoti, o vėliau – ir dirbti gimtinėje. Lietuvos automobilių kelių direkcija prie LR susisiekimo ministerijos (LAKD), Panevėžio kolegija ir AB „Panevėžio keliai“ pirmadienį, 2016 metų lapkričio 7-ąją, pasirašė trišalę sutartį dėl strateginio bendradarbiavimo rengiant ir kuriant tikslinę studijų programą, dėl kurios rinkoje atsirastų reikalingų kompetencijų specialistų.

„Šis projektas labai svarbus Panevėžio regionui, nes sudarys galimybę jaunimui įgyti patrauklią specialybę arti namų. Sėkmingai baigus studijas galima tikėtis perspektyvų darbą surasti ne tik Panevėžyje, bet ir visame regione“, – sakė vienas idėjos autorių LR Seimo narys, Biudžeto ir finansų komiteto pirmininkas Petras Narkevičius. Parlamentaro nuomone, mokslo ir verslo bendradarbiavimas sudarytų prielaidas spartesniam regiono vystymuisi.

„Idėjai tikrai pritariame. Bendradarbiaudami su mokslo institucijomis pasirašome sutartis, kuriomis padedame mokslo įstaigoms parengti reikiamas programas, sudarome galimybę studentams susipažinti su technologinėmis naujovėmis, įgyti praktinės patirties ir pan. Kalbėdami apie kelių tiesimą, priežiūrą, turime suprasti, kad šiuos visuomenei labai svarbius susisiekimo infrastruktūros gerinimo darbus atlieka žmonės. O specialistų kelių tiesimo sektoriuje tikrai trūksta“, – kalbėjo Lietuvos automobilių kelių direkcijos direktorius Egidijus Skrodenis.

„Siūloma dualinė studijų sistema, kai aukštojo mokslo institucija parengia ir pritaiko verslo poreikiams studijų programą, studijuojančiam žmogui duoda kryptingų akademiinių žinių, o verslo institucija suteikia praktinių mokymų bazę ir galimybę mokytis dirbti su patyrusiais konkrečios srities profesionalais, – kalbėjo Panevėžio kolegijos direktorius Gediminas Sargūnas. – Kaip rodo kitų Europos šalių praktika, jaunimo nedarbas daug mažesnis tose šalyse, kur akademinė bendruomenė glaudžiai bendradarbiauja su verslo institucijomis, kurios studentams suteikia galimybę įgyti visaverčių praktinių įgūdžių.“

„Siekiamo sisteminio bendradarbiavimo tarp mokslo ir verslo institucijų. Esame pasirengę dalintis pažanga, kad jauni žmonės galėtų realizuoti savo profesinius siekius, įgyti darbo rinkai tinkamas kompetencijas ir dirbti savo regione“, – sakė AB „Panevėžio keliai“ generalinis direktorius Virmantas Puidokas.

Puidokas.

Intensyviai Lietuvos ir užsienio rinkose veiklą plėtojanti kompanija personalo politikos prasme šiaudien orientuota į profesinį bakalaurą kelių statybos srityje įgijusius vidurinėsios grandies vadovus. Bendro su LAKD ir Panevėžio kolegija projekto tikslas – sukurti konkrečios srities studijų programą ir ją įteisinti, kad rinkoje atsirastų reikalingų kompetencijų specialistų – kelininkų, turinčių ne tik teorinių žinių, bet ir praktinės patirties.

„Mūsų kompanija yra sukūrusi ir įdiegusi gamyboje šiuolaikiškas kelių statybos technologijas, apimančias skaitmeninės statybos ir automatinių įrenginių valdymo sistemas, perkėlusias kelių statybą į visiškai kitą technologinį ir techninį lygmenį. Projektams valdyti naudojami šiuolaikiški procesų organizavimo metodai. Šioms sistemoms naudoti, joms plėtoti ir tobulinti reikalingi aukštos kvalifikacijos ir įvairiapusių žinių įgiję specialistai.

Bendradarbiavimas su Panevėžio kolegija leistų jauniems žmonėms įgyti šiuolaikiškai kelių statybai reikalingas kompetencijas, išmokti jas pritaikyti praktinių užsiėmimų metu. Gerą patirtį perduotų praktikos vadovai – „Panevėžio kelių“ darbuotojai. Taip pat tai – galimybė tobulintis ir mūsų specialistams“, – kalbėjo Virmantas Puidokas.

Panevėžio kolegijoje pasirašyta trišalė sutartis įgalina ir įpareigoja parengti bei įregistruoti naują statybos inžinerijos krypties studijų programą „Kelių inžinerija“. Lietuvos automobilių kelių direkcija ir AB „Panevėžio keliai“ – viena didžiausių lietuviško kapitalo kelių bei geležinkelio projektavimo ir statybos įmonių grupė Baltijos šalyse – įsipareigojo talkinti rengiant naują studijų programą ir dėstant studijų krypties dalykus, sudaryti sąlygas studentams atlikti gamybinę praktiką, gauti darbą pagal įgytą kvalifikaciją. Panevėžio kolegija, be kita ko, įsipareigojo paskelbti priėmimą į „Kelių inžinerijos“ studijų programos studijas nuo 2017–2018 mokslo metų, jeigu šią programą pavyks parengti ir įregistruoti numatytais terminais.

Kvalifikuotus kelių statybos specialistus Lietuvoje šiuo metu rengia Vilniaus Gedimino technikos universitetas, kurį yra baigę maždaug du trečdaliai „Panevėžio kelių“ specialistų, ir Kauno technikos kolegija, kurios absolventai taip pat sėkmingai dirba Panevėžio bendrovėje ir dukterinėse įmonėse.

Andriaus Repšio nuotr.

Strateginio bendradarbiavimo sutartį pasirašė (iš kairės) AB „Panevėžio keliai“ generalinis direktorius Virmantas Puidokas, Lietuvos automobilių kelių direkcijos prie LR susisiekimo ministerijos direktorius Egidijus Skrodenis ir Panevėžio kolegijos direktorius Gediminas Sargūnas.

Iš kairės: AB „Panevėžio keliai“ techninis direktorius Vilius Gražys, AB „Panevėžio keliai“ teisės ir personalo tarnybos vadovė Vaida Jėčienė, LR Seimo narys Petras Narkevičius, AB „Panevėžio keliai“ generalinis direktorius Virmantas Puidokas, Lietuvos automobilių kelių direkcijos direktorius Egidijus Skrodenis, Panevėžio kolegijos direktorius Gediminas Sargūnas.

Panevėžio kolegijos komanda. Iš kairės – praktinio mokymo vadovas Juozas Bečelis, statybos krypties studijų programų komiteto pirmininkė Jovita Kaupienė, technologijos mokslų fakulteto dekanė Birutė Dalmantienė, direktoriaus pavaduotojas studijoms Ričardas Kliminskas.

TRUMPĖJA DARBŲ TERMINAI, OBJEKTUOSE SUKAMĖS „TURBO“ REŽIMU

atkelta iš **1 psl.**

Rekonstruojama Ūtos sankryža

Pagaliau tarptautinės svarbos kelias „Via Baltica“ nebebus šalutinis mažesnės svarbos kelių atžvilgiu. „Panevėžio keliai“ parengė pirmosios „Via Baltica“ trasoje „turbo“ žiedinės sankryžos ir jos prieigų techninį darbo projektą ir rugpjūtį pradėjo rangos darbus.

Nestandartinė sankryža statoma vietoje, kur Panevėžio miesto aplinkkelis kertasi su keliu Panevėžys–Pasvalys–Ryga. Intensyvūs darbai šioje sankryžoje vyks iki metų pabaigos, rangovai dažniausiai dirba ir savaitgaliais.

„Ši trišalė sankryža buvo didžiulis trukdis „Via Baltica“ trasoje jau vien dėl to, kad tarptautinė magistralė, kurioje eismo intensyvumas per parą siekia iki 10 tūkstančių automobilių, iki rekonstrukcijos turėjo tik šalutinio kelio statusą. Pirmumo teisę šioje sankryžoje turėjo nuo Panevėžio Pasvalio kryptimi judantis automobilių srautas, o jis yra bene triskart mažesnis. Šią problemą išspręs nestandartinė žiedinė sankryža, sulysinsianti eismo srautų pirmumo galimybes ir padidinsianti automobilių srautų pralaidumą visomis kryptimis“, – sakė projektavimo ir rangos darbus šiame objekte pagal sutartį atliekančios AB „Panevėžio keliai“ generalinis direktorius Virmantas Puidokas.

Kaip sveikintiną bendrovės vadovas mini ir tą aplinkybę, kad projektavimas ir ranga, vykdamas šį projektą, sutelkti vienoje rankose. Toks projekto įgyvendinimo būdas reikalauja itin aukštos užsakovo ir rangovo kvalifikacijos, spartina darbų terminus ir didina rangovo atsakomybę. Tai yra sparčiai ir kokybiškai sprendžiamos kelių naudotojams ir jų interesams atstovaujančiam užsakovui – Lietuvos automobilių kelių direkcijai, administruojančiai valstybinės reikšmės kelius, aktualios problemos.

Sutartis su užsakovu dėl šio projekto įgyvendinimo pasirašyta kovo pabaigoje, o rugpjūčio mėnesį jau pradėti darbai. Tai yra projektavimo darbai, visų statybos pradžia reikalingų dokumentų gavimas užtruko tik šiek tiek daugiau nei tris mėnesius. Pagrindinius rangos darbus, jeigu neiškils nenumatytų kliūčių, rangovas tikisi atlikti dar šiais metais.

„Skelbiant atskirus konkursus projektavimui, o po to – rangai, visi procesai galėtų užtrukti trejus me-

tus ir daugiau. Pasitelkus pažangius darbų organizavimo metodus ir mūsų bendrovės įvaldytus skaitmeninės statybos instrumentus, rezultatą turėsime greičiau nei per metus. Problemos sprendimo įgyvendinimas sutrumpėja tris kartus“, – sakė Virmantas Puidokas.

Į „turbo“ žiedinę sankryžą rekonstruojama tarptautinės svarbos magistralinio kelio A17, kitaip – Panevėžio aplinkkelio, trišalė sankirta su magistraliniu keliu A10 Panevėžys–Pasvalys–Ryga. Šie keliai ir sankryža yra tarptautinės magistralės „Via Baltica“ trasos dalis. Būsimoji „turbo“ žiedinė sankryža Panevėžio rajone gyventojų dar vadinama Ūtos sankryža. Įvažiavimai į būsimoją sankryžą suprojektuoti pagal naują šioje magistralėje eismo organizavimo principą 2+1.

Artėjant lapkričiui „turbo“ žiedinės sankryžos statybos objekte, pasak „Panevėžio kelių“ statinio statybos vadovo Luko Unskino, jau atlikta daugiau kaip pusė visų reikalingų darbų. Visur, išskyrus vieną atkarpą privažiuojamame kelyje, jau paklota asfaltbetonio danga, klojamos trinkelės, įrengti melioracijos tinklai, rengiamas sankryžos apšvietimas.

Projektavimo ir rangos darbus minėtuose objektuose atlieka AB „Panevėžio keliai“. Vadovaujantis 2016 metų kovo 25 dienos sutartimi su Lietuvos automobilių kelių direkcija prie LR susisiekimo ministerijos, darbus visiškai planuojama baigti iki 2017 metų vasaros. Projektas – „Valstybinės reikšmės magistralinio kelio A17 Panevėžio aplinkkelis trišalės sankryžos su magistraliniu ke-

liu A10 Panevėžys–Pasvalys–Ryga rekonstravimo į „turbo“ žiedinę sankryžą techninio darbo projekto parengimas, projekto vykdymo prie-

žiūra ir statybos darbų atlikimas“.

nukelta į **17 psl.**

Darbų vadovas Aurelijus Babarskas.

Vairuotojas-kelininkas Deimantas Valiušis.

Kelininkas Remigijus Jonelis.

„Via Baltica“ trasoje – pirmoji „turbo“ žiedinė sankryža.

ALGIMANTAS BUTKŪNAS DARBE, KELIONĖSE, ŠEIMOS RATE

atkelta iš **1 psl.**

Didžiausių įmonių sąrašė

Algimantas Butkūnas gimė 1933 metų sausio 2 dieną Šiauliuose, tarnautojų šeimoje. Tėvas Teofilis dirbo buhalteriu miškų urėdijose, motina Olga buvo namų šeimininkė. Mokėsi Panevėžio pradinėje mokykloje, ją baigė 1943 metais. Išlaikęs stojamuosius egzaminus toliau mokėsi Panevėžio pirmojoje berniukų gimnazijoje (dabar J. Balčikonio), ją baigė 1951-aisiais. Tais pačiais metais įstojo į KPI Hidrotechnikos fakulteto Kelių skyrių. Studijas su pagyrimu baigė 1956 metais ir gavo inžinieriaus kelininko diplomą.

1956 metais A. Butkūnas pradėjo dirbti Panevėžyje, tuomečiame KER-127 remontininku, po poros mėnesių buvo pervestas darbų vykdytoju ir paskirtas į kelio Panevėžys–Šiauliai rekonstruojamą ruožą. 1958-ųjų gegužę prijungus SPV prie Automobilių transporto ir plentų ministerijos, buvo sujungti sąjunginių ir respublikinių kelių ruožai ir įkurtas Panevėžio KSER-17. A. Butkūnas paskirtas vyriausioju darbų vykdytoju.

1959 metais baigtas tiesti kelias Panevėžys–Šiauliai, asfaltuota jungtimi sujungęs abu miestus. 1960-aisiais A. Butkūnas paskirtas į Šiaulių KSER-14 vyriausioju inžinieriumi, o 1961 metų spalį jį perkėlė į Panevėžio KSER-17 viršininku. KSER-17 tiesė ir kartu eksploatavo naujus kelius. Darėsi sudėtingiau derinti kelių eksploatavimą su tiesimu bei kapitaliniu jų remontu. Todėl 1965 metų sausio 1-ąją Panevėžio automobilių kelių valdyba reorganizuota į Panevėžio kelių statybos valdybą Nr. 5 ir Panevėžio kelių eksploatacijos ruožą. 1964 metų gruodžio 31-ąją A. Butkūnas paskirtas Kelių statybos valdybos Nr. 5 viršininku. 1993-ųjų balandžio 28 dieną įmonė buvo privatizuota ir tapo AB „Panevėžio keliai“. A. Butkūnas paskirtas jos generaliniu direktoriumi.

Ekonominio sunkmečio laikotarpiu, kai darbų apimtys mažėjo beveik 10 kartų, valdybai pavyko išsaugoti brangiausią kiekvienos įmonės turtą – inžinierius, technikos specialistus, mechanizatorius ir kitus specialistus. Jau 1996 metais Panevėžio įmonė pateko į 100 didžiausių Lietuvos įmonių sąrašą. 1998-ųjų birželio 1 dieną A. Butkūnas paskirtas įmonės prezidentu.

A. Butkūno darbo pradžia 1956 metais sutapo su intensyvia Lietuvos kelių plėtra, asfaltuotų dangų įrengimu. Tuo metu Panevėžio ra-

jone buvo tik 20 km asfaltuotų dangų, įrengtų permerkimo bei sumaišymo „ant kelio“ būdu. Žvyrkelių ir skaldos plentų būklė buvo labai bloga ir ne visais metų laikais keliais buvo galima pervažiuoti, nors ir eismo intensyvumas buvo labai mažas. A. Butkūnui grįžus į Panevėžį, 1961 metų pradžioje teko susirūpinti gamybinės bazės plėtoje, technikos įsigijimu. Iki to laiko buvo tik prižiūrimi keliai, o darbų apimtys – labai mažos. Bet privalu buvo spartinti kelių tiesimą. Jau 1962 metais gauta užduotis tiesti Raubonių–Latvijos sienos 15 km kelio ruožą. Pirmą kartą Panevėžio įmonei teko dirbti už Panevėžio rajono ribų – prasidėjo darbas visame Šiaurės Rytų Lietuvos regione.

Atsakingiausi darbai vyko tiesiant Kauno–Klaipėdos ir Ukmergės–Panevėžio automagistrales. 1969 metų paskutinėmis spalio dienomis pradėti žemės darbai ties Cinkiškiu. Įmonė dirbo šioje magistralėje dešimt metų, iki 1980-ųjų. A. Butkūno vadovaujama KSV-5 teko ne tik tiesti kelius, bet ir statyti tiltus. Visi tiltai Panevėžyje ir rajone, daug jų kituose rajonuose – Panevėžio įmonės darbo rezultatai. 1961 metais buvo paleista pirmoji asfaltbetonio maišyklė G-1 Panevėžyje, Radviliškio gatvėje, įkurtas asfaltbetonio bazės Karsakiškyje, Pakruojuje.

KSV-5 nepamiršo ir naujų technologijų, naujų medžiagų panaudojimo tiesiant kelius Lietuvoje: pirmoji šalyje įdiegė kokybiškų bituminių emulsijų bei šalto asfaltbetonio gamybą, pirmoji pradėjo gaminti polimerinį bitumą, kurio gamybos įrangą pasigamino patys.

A. Butkūnas sovietmečiu buvo išrinktas į Panevėžio miesto liaudies deputatų tarybą, 2002 metais – į Panevėžio miesto savivaldybės tarybą, dirbo Ūkio ir ekologijos komiteto pirmininku.

Sovietiniais metais A. Butkūno darbas kelių sektoriuje įvertintas įvairiais medaliais, padėkos raštais, „Garbės ženkle“ ordinu, LTSR valstybine premija už Ėriškių kolūkio centrinės gyvenvietės sutvarkymą, jam suteiktas nusipelnusio inžinieriaus vardas. Atkūrus nepriklausomybę, A. Butkūnas apdovanotas Gedimino ordino pirmojo laipsnio medaliu, jam suteiktas garbės kelininko vardas.

A. Butkūnas nuo vaikystės domėjosi filatelija, sukaupe turtingą pašto ženklų kolekciją, apimančią tiek XIX amžiaus pradžią, tiek vėlesnius laikus. Šiuo metu kolekciją pildo jo šeima.

Panevėžio miesto tarybos narys, Ūkio ir aplinkosaugos komiteto pirmininkas, AB „Panevėžio keliai“ prezidentas A. Butkūnas mirė 2004 metų gegužės 18 dieną. Šiais metais

minėtos dvyliktosios A. Butkūno mirties metinės. Jam būtų sukakę 82-eji. Ilgas, prasmingai nugyventas gyvenimas, paženklintas didelių profesinių laimėjimų, aktyvus visuomeninio darbo.

Šioje publikacijoje norime detaliau atskleisti ne tik profesinę, bet ir asmeninę bendrovės ilgamečio vadovo gyvenimo pusę, šiltus santykius su šeima, draugais ir artimaisiais, studentiškas šėliones, mielas džiugias akimirkas, skaudžiai išgyventas netektis.

nukelta į **6 psl.**

Algimantas Butkūnas.

„Patriotinė“ kelininkų demonstracija Panevėžyje. Gegužės paradas. Centre Algimantas Butkūnas, jam iš kairės vyriausiasis inžinierius Jonas Gražys, iš dešinės kadrų skyriaus darbuotoja Verutė Drusevičiūtė. Jos dėka Panevėžio kelių valdyboje „nepastebėti“ dirbo žmonės, sugrįžę iš Sibiro.

Ministrų tarybos pirmininko pavaduotojas V. Kazanavičius (kairėje) sveikina Algimantą Butkūną kelio Panevėžys–Šiauliai atidarymo metu. 1980 m.

ALGIMANTAS BUTKŪNAS DARBE, KELIONĖSE, ŠEIMOS RATE

atkelta iš **5 psl.**

Jonas Biržiškis, pirmasis atkurtos Lietuvos Respublikos susisiekimo ministras:

„Vienas šilčiausių Panevėžio įmonių – ilgametis jos vadovas šviesaus atminimo A. Butkūnas. Intelektiškas ir be galo padorus žmogus. Prisimenu jį su didžiausia pagarba. Tai senosios kelininkų kartos žmogus.“

Su A. Butkūnu mus siejo ne tik keliai. Abu buvome užkietėję filatelistai, visada turėjome bendros kalbos. Ir štai gavau kvietimą į jo jubiliejų. Pamenu, buvo šlapdriba, bjaurus oras, o darbo ministerijoje – sočiai. Atvykau į Panevėžį ne penktą valandą vakare, kaip buvau kviestas, o aštuntą. Įeinu į kelių valdybą ir matau: A. Butkūnas vienas sėdi. Svečiai seniai išsivažinėję. Ką darysi, atsiprašiau, atsisėdom prie stalo dviese. Algimantas įpylė konjako, o paskui staiga sako: gal tu, ministre, geriau negerk, nieko gero iš to gėrimo. Pradėjo ieškoti kažko geresnio, nerado. Sako: gal geriau pas mane į namus važiukim? Tą vakarą su juo gėrėm gerą bulgarišką brendį.“

Albertas Arūna, ilgametis Transporto investicijų direkcijos prie LR susisiekimo ministerijos vadovas:

„Džiugina tai, kad ir šiandien „Panevėžio kelių“ filosofija išlieka ta pati. Anuomet ji rėmėsi Algimanto Butkūno lyderyste. Tai nebuvo pareigų, turto ar verslo lyderystė. Tai buvo paprastas bendravimas su dirbančiais žmonėmis. Nebuvo jokio keliaklupsčiavimo ar kovos už darbo vietą, tiesiog pasitarimas paprastais žodžiais: ką daryti, kad konkretus darbas vyktų sklandžiai, o visi sutartų gerai. Man tai buvo aukštaitiško garbės žodžio ir savigarbos pavyzdys.“

Stanislovas Stančikas, ilgametis Lietuvos automobilių kelių direkcijos prie LR susisiekimo ministerijos Vietinių kelių skyriaus vedėjas, dabar – AB „Panevėžio keliai“ rinkodaros ir projektų įgyvendinimo savivaldybės vadovas:

„A. Butkūnas buvo tikras savo srities žinovas ir kelininkas profesionalas. Kalbėdamas apie kelius jis nepasakydavo nė vieno nereikalingo žodžio. Kuomet dalyvaudavome bendruose pasitarimuose ir sprendavome gatvių ūkio problemas, aš pats iš jo daug ko mokiausi. Tai buvo pavyzdys, kaip reikia mąstyti apie kelius, kas juose svarbiausia. Labai gerai atsimeinu, kaip jo vadovaujama kelių valdyba lanksčiai taikė

Jonas Biržiškis.

Albertas Arūna.

įvairias technologines naujoves. Anuomet tai buvo viena pirmųjų Lietuvos bendrovių, efektyviai pritaikiusių provėžų tvarkymo technologijas taisant gatvių dangą.“

J. Puluikis: „Nuo šviesaus atminimo A. Butkūno laikų išaugo nuostabi profesionalių kelininkų karta, pasklidusi po visą Lietuvą.“

A. Arūna: „Ne buvo jokio keliaklupsčiavimo ar kovos už darbo vietą, tiesiog pasitarimas paprastais žodžiais: ką daryti, kad konkretus darbas vyktų sklandžiai, o visi sutartų gerai. Man tai buvo aukštaitiško garbės žodžio ir savigarbos pavyzdys.“

Stanislovas Stančikas.

Rolandas Žagaras.

VĮ „Panevėžio regiono keliai“ direktorius Rolandas Žagaras:

„Mes džiaugiamės, kad gyvename draugiškai su „Panevėžio keliais“. Iš tikrųjų didelė įtaka šviesaus atminimo A. Butkūno, o ir dabartinė bendrovės vadovybė sėkmingai tęsia tas tradicijas – bendradarbiavimo, savitarpio pagalbos.“

Vydmantas Gendvilas, VĮ „Panevėžio regiono keliai“ direktoriaus pavaduotojas – vyriausiasis inžinierius:

„Tais laikais tokia tvarka būdavo – ministerijos atstovai klausdavo A. Butkūno, ar jau yra bendrovėje

parengtų jaunų specialistų, galinčių būti vadovais kitose įmonėse. Ir aš buvau tarp tų „parengtų“ – buvau paskirtas Pasvalio kelių valdybos vyriausiuoju inžinieriumi.“

Jonas Puluikis, AB „Lietuvos geležinkeliai“ filialo „Vilniaus geležinkelių infrastruktūra“ vadovas:

„Panevėžys buvo laikomas inžinierių, kelininkų mokykla, ruošianti aukščiausios kvalifikacijos specialistus. Nuo šviesaus atminimo A. Butkūno laikų išaugo nuostabi profesionalių kelininkų karta, pasklidusi po visą Lietuvą.“

Vydmantas Gendvilas.

Jonas Puluikis.

ALGIMANTAS BUTKŪNAS DARBE, KELIONĖSE, ŠEIMOS RATE

Vitalijus Satkevičius.

Vitalijus Satkevičius, Panevėžio miesto savivaldybės meras 2010–2011 ir 2011–2015 metais:

„Man įsiminė, kaip vadovaudamas didelei kelių tiesimo įmonei, būdamas tikrai užimtas žmogus savo tiesioginiame darbe, mano kolega lygiai taip pat kruopščiai ruošdavosi darbui taryboje. Esu jo darbo liudininkas: A. Butkūnas į savo politines pareigas žiūrėjo labai atsakingai.

Būdavo, susitinkam, atsineša gerbiamas Algimantas Miesto ūkio komitetui skirtų svarstyti dokumentų projektus, pasikviečia specialistą, rengusį tą medžiagą, ir labai giliai bei nuosekliai aiškinasi. Susirinkimai vykdavo dažnai, įvairiais klausimais, tačiau A. Butkūno vedami susirinkimai būdavo labai konstruktyvūs, gerai organizuoti ir trumpi. Jis mokėjo atrinkti ir pateikti reikiamą informaciją.“

Rimvydas Gradauskas, asociacijos „Lietuvos keliai“ vykdančiasis direktorius:

„Apie „Panevėžio kelius“ visada girdėdavau kaip apie A. Butkūno įmonę. Kadangi dirbau tuometėje respublikinėje gamybinėje automobilių valdyboje, tad su Panevėžio penktąja valdyba nuolat tekdavo susidurti kaip su rangovu. Apie gerbiamą A. Butkūną likę daug šviesių

atsiminimų.

Daug metų dirbau karjerų skyriaus viršininku. Tuomet, kaip ir įprasta sovietmečiu, viskas buvo ribojama, o A. Butkūnas atvykdavo pas mus į derybas. Derėdavosi, kiek jam granitinės skaldos bus skirta kitiems metams, kiek dolomitinės skaldos priklausys ir pan. O derėtis jam sekdavosi labai gerai. Kodėl? Gal todėl, kad buvo gerbiamas kaip protingas ir darbštus žmogus. Tai vienas šviesiausių žmonių, kuriuos teko sutikti per visą savo 36 metų darbo kelių sistemoje laikotarpį. Jis ne tik turėjo charizmą, bet ir labai lengvai perprasdamas žmones.“

Algimantas Karkauskas, ilgametis AB „Kauno tiltai“ vadovas:

„Apie Panevėžį turiu daug prisiminimų. Ypač ryškiai atsimenu 1977-uosius. Vilkaviškio rajono valdžia pradėjo mane kalbinti būti plano komisijos pirmininku. Žinios apie man siūlomą postą netruko pasiekti ir ministeriją. Tuomet Vilkaviškyje sulaukiau svečių. Atvykę ministerijos atstovai atkalbinėjo: nesutik, tau numatytos kitos pareigos. Pasirodo, mane norėjo Panevėžio valdybos viršininku skirti, o tuometį viršininką A. Butkūną – viceministru. Klausiu, kiek galiu galvot. Sako, dieną ar dvi. Dar ir paslapytyje visa tai paprašė laikyti. Ryte paskam-

binau A. Butkūnui ir nuvažiavau į Panevėžį. Pamenu jo nustebimą. Vis klausinėjo, kodėl tu Panevėžiu taip domiuosi. O aš tiesiai atsakytuk negalėjau. Negera ant širdies buvo, kad turėjau visas detales nutylėti. Dar dabar atsimenu, kokią pagarbą man kėlė šis inteligentiškas jaunas valdybos viršininkas.

Vis dėlto susiklostė taip, kad nei A. Butkūnas viceministru tapo, nei aš į Panevėžį persikėliau. Nepaėjus nė metams vykdomasis komitetas man pasiūlė jau vykdomojo komiteto pirmininko postą. Atsimenu, man buvo paskambinta iš ministerijos anksti ryte ir liepta ateiti prie centrinio pašto Kaune. Nusivedė į šalia esantį partijos komitetą ir pasakė: tau reikia keltis į Kauną. Taip tapau 10-osios kelių statybos valdybos viršininku. Ten padirbęs trejetą metų, atsidūriau tiltų statybos valdyboje. Viršininku čia pradirbau net 23 metus. Kai ir aš, ir šviesaus atminimo A. Butkūnas savo karjerą jau buvome baigę, prisiminėme tą nutikimą dėl postų dalybų. Paaiškėjo, kad ir jis apie visus planus žinojo, tik buvo lygiai taip pat priprasintas tylėti.“

prisidėti prie parengto projekto įgyvendinimo – nutiesti kelius, įrengti lietaus kanalizacijos griovius, dėti pralaidas, žodžiu, paruošti kvartalą gyvenamųjų namų statybai. Tuomet buvo pats perversmas, valstybinės įmonės tapo privačios, viskas buvo nauja, niekas nežinojo, kokių būdu vyks atsiskaitymai, buvo daug nesusipratimų.

Bet Algimantas sutiko. Pasirašėme darbų sutartį bendrijos „Molainiai-1“ vardu. A. Butkūnas labai operatyviai organizavo darbus, jo žmonės įrengė privažiuojamus kelius, lietaus nuvedimo griovius, pralaidas. Kiek žinau, tai buvo pirmas toks susitarimas Panevėžyje, kai panaudotos kooperuotos sutelktos

didelės privačios ir valstybinės lėšos.

Tačiau tuomet laukė tikras išbandymas, t. y. naujųjų miesto valdinių noras priversti pertvarkyti kvartalą: 12 arų sklypus perprojektuoti į įprastus 6 arų sklypelius. Bet viskas išsisprendė laimingai. Nes A. Butkūno dėka kelininkai jau buvo atlikę apie 60–70 proc. darbų, t. y. „traukinys jau buvo nuvažiavęs“. Dabar tai prisiminus juokas ima, bet tada buvo baisu. Turbūt nesuklysiu pasakęs, kad Lietuvoje buvome pirmieji, padarę lūžį individualių gyvenamųjų namų statyboje ir suprojektavę Panevėžio mieste didesnius nei įprasta sklypus.“

R. Gradauskas: „Tai vienas šviesiausių žmonių, kuriuos teko sutikti per visą savo 36 metų darbo kelių sistemoje laikotarpį. Jis ne tik turėjo charizmą, bet ir labai lengvai perprasdamas žmones.“

Algimantas Karkauskas.

Ksaveras Balčėtis, AB „Panevėžio keliai“ valdybos pirmininkas:

Blokadą (Lietuvos ekonominė blokada – laikotarpis nuo 1990 m. balandžio 20 d., kai Sovietų Sąjunga sustabdė žaliavų, pirmiausia – naftos tiekimą Lietuvai) ir tuomet vykusius perversmus savo kailiu pajuto dauguma organizacijų. Ne išimtis buvo ir tuometė KSV-5. Tapęs bendrijos „Molainiai-1“ pirmininku prieš pat blokadą buvau pradėjęs organizuoti Molainių gyvenvietės 150-ies individualių gyvenamųjų namų kvartalo statybą. Tuo metu mums neįtikėtina pasisekė: mieste pavyko „prastumti“ visus sklypus po 12 arų. Tais laikais tai buvo didžiulė sėkmė.

Kaip tik tuo metu KSV-5, galima sakyti, buvo be darbo. Žinodamas apie jų sunkumus, pasiūliau jiems

A. Karkauskas: „Pasirodo, mane norėjo Panevėžio valdybos viršininku skirti, o tuometį viršininką A. Butkūną – viceministru. Vis dėlto susiklostė taip, kad nei A. Butkūnas viceministru tapo, nei aš į Panevėžį persikėliau.“

Ksaveras Balčėtis.

Rimvydas Gradauskas.

ALGIMANTAS BUTKŪNAS DARBE, KELIONĖSE, ŠEIMOS RATE

atkelta iš **7 psl.**

Studijavo įdomios asmenybės

Bendrakursiai Pranas Vileikis ir Jonas Matulis:

„Į Kauno politechnikos institutą, kelių specialybės kursą, įstojome 50 studentų. Suvažiavę iš skirtingų Lietuvos kampelių, visi buvome pokario vaikai, savaip panašūs ir skirtingi. Algimantas buvo miesčionis, bet sugebėdavo kalbą rasti su visais, nesvarbu, ar buvai kaimietis, ar didmiesčio vaikas.

A. Butkūnas išsiskyrė tuo, kad aktyviai sportavo, žaidė krepšinį, todėl, jei tik būtų norėjęs, galėjo susireikšminti. Bet to jis niekada nedarė. Visuomet buvo draugiškas, inteligentiškas, santūrus. Jis mums būdavo savotiškas autoritetas. Apskritai mūsų fakultete studijavo nemažai įdomių asmenybių. Štai šviesaus atminimo Algirdas Brazauskas, studijavęs hidrotechnikos specialybę, Juozas Pukinskas – gabus studentas, Klaipėdos kelių statybos valdyboje daugybę metų dirbęs vyriausioju inžinieriumi. Kitas bendrakursis – Juozas Kulikauskas šiandien vadinamas šaškių žaidimo patriarchu Lietuvoje.

Pirmame ir antrame kursuose daugiau studijavome tiksluosius mokslus, lengva nebuvo. Na, nebent toks dalykas kaip marksizmas. Kadangi Algimantas buvo kitoje grupėje, bendrų „balių“ per daug nebuvo. Gerokai dažniau susibėgdavome jau baigę institutą. Kelis kurso susitikimus Panevėžyje yra organizavęs ir pats A. Butkūnas. Algimantas buvo veiklos žmogus: mažiau kalbėdavo, daugiau darydavo. Galbūt dėl to jo karjera susiklostė labai sėkmingai: pradėjęs nuo nulio, pakilo iki tikrai svarbių pareigų“.

Studijų šėlionės

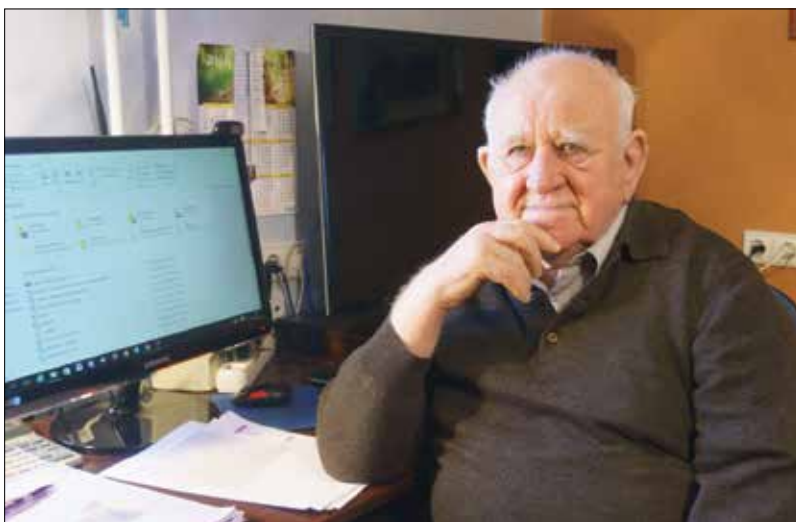
Bendrakursiai Pranas Vileikis

1955 m. Gamybinė praktika. Studentų išvyka į Kleboniškį. Centre A. Butkūnas, be skrybėlės.

Jonas Matulis.

Pranas Vileikis.

ir Jonas Matulis:

„Nors Algimantas visada buvo „išlaikytas“ ir santūrus vaikas, natūralu, kad studijų metais šėlsmo netrūko. Į vieną smagią istoriją buvo įsipainiojęs ne tik A. Butkūnas, bet ir A. Brazauskas. Keturių ar penkių vyrų kompanija, ką tik grįžusi iš spartakiados Rusijoje, pabaigtuves nusprendė atšvęsti Kauno restorane „Gintaras“. Šiltam vasaros vakarui vyrai pasirinko staliuką prie pat atviro lango. Ten dalyvavusiųjų prisiminimais, A. Brazauskas pasiūlė: už gėrimus mokės tas, kuris paskutinis liks sėdėti prie staliuko.

Tiesa, išeiti iš restorano bus galima tik per langą. Kaip tarė, taip padarė. Vyrų gurgkšnojimo alų, vakaras įsivažiavo. Praėjus kiek laiko, vienas po kito sportininkai ėmė lipti pro restorano langą. Galų gale pro duris išeina paskutinis likęs vakarėlio dalyvis. Visa kompanija jį apspinta ir ima klausinėti: „Na kaip, ar susimokėjai?“ O tas ir sako: „Nugri ne, nes pinigų neturiu...“ Pabėgti neužsimokėjęs vis dėlto niekas nedrįso. Tuomet nuspręsta į restoraną siųsti Algimantą. Jis turėjo sugebėti pataisyti padėtį. „Gintare“ jau buvo kilęs didelis sujudimas, juk dingio nemokūs klientai! Tuomet A. Butkūnas restorano personalui pareiškė, kad „iš matymo“ tą pabėgusią kompaniją pažįsta, todėl sąskaitą jis apmokės. Kaip tyčia, tuo metu po restoraną sukiojosi korespondentas. Ir jis, ir restorano personalas buvo nustebę, vis klausinėjo, kas yra Algimantas, kur jis mokosi, kad taip dosniai nusprendė už mažai pažįstamus žmones sąskaitą apmokėti? Iš to nustebimo dar ir pinigų mažiau paprašė. A. Butkūnas pareiškė, kad mokosi proftechninėje mokykloje. Gerai, kad žurnalistas tuo metu fotoaparato neturėjo, nes visas įvykis vėliau buvo aprašytas spaudoje...“

Derybininko sugebėjimai ir dūžtantys langai prie „Parodų“ kalno

Bendrakursis Pranas Vileikis:

„Apskritai derybose Algimantas visada būdavo „pasikaustęs“, be to, solidžiai atrodydavo, mokėdavo įtikinti, iš padėties išsisukti. Pamenu, kokiais 1985 metais mes trise – aš, Juozas Gudmanas ir Algimantas – buvome komanduotėje Kijeve. Po trijų dienų turėjome grįžti atgal. Bilietus į Lietuvą jau buvome nusipirkę iš anksto. Taigi praėjus trims dienoms atvykstame į oro uostą, per daug neskubame, eilėje prie registracijos stovime paskutiniai, juk bilietus turime. Staiga prieš pat nosį langelis užsidaro. Niekas nieko nepaaiškina. Po kelių minučių pro langą matome, kaip be mūsų į Lietuvos pusę pakyla lėktuvas. Ką daryti? Visų klausinėjame, kur rasti valdžią. Pagaliau kažkokį valdininką užtikome, Algimantas iškart ėmėsi spręsti situaciją: „Kad toks įvykis nutiktų Maskvoje, dar suprantama, bet čia juk Kijevas?! Negi mes Maskvoje esame?“

Valdininko būta ukrainiečio. Šitie A. Butkūno žodžiai, matyt, užgavo ukrainiečio „dūšią“, patriotinius jausmus pažadino. Buvome nuvesti į laukiamąją salę, pavaišinti arba

ta. Begerdami karštą gėrimą per garsiakalbius išgirdome: „Skelbiamas papildomas reisas į Vilnių per Minską.“ Kaip vėliau paaiškėjo, iš namų buvo iškviestas lakūnas, skrydžiui paruoštas nedidelis, dvylia keleivių talpinantis lėktuvas JAK-40. Įsėdome mes trys, du lakūnai, ginkluotas palydovas ir dar du keleiviai, panorę skristi iki Minsko. Taip grįžome į Lietuvą. Šiandien net sunku patikėti, kad tokia istorija išvis galėjo nutikti. Jei Algimantas nebūtų mokėjęs reikiamų žodžių parinkti, tinkamai į situaciją sureaguoti, kažin kada būtume namo parsiradę.

Tiesa, santūrusis Algimantas kartais nevengdavo ir „zbitkų“ krėsti. Būdavo, po šokių, jei tik kokios mergaitės nelydėdavo, susigalvodavo pramogą. Lipant į „Parodų“ kalną, šalia stovėjusio namo pusrūsio langelis buvo visai su šaligatviu lygus. Algimantas, būdavo, atsisuks ir kad spirs į tą stiklą! O tada visi, kiek kojos neša, aukštyn į kalną. Taip jis kartais mėgdavo „mandravoti“. Tarp bendrakursių jau paplito toks „juokas“: „Na, Algi, kaip stiklas, išdaužei ar ne?“ Dabar kai pagalvoji, būtų sugavę, iš instituto išmetę. Bet tada buvom jauni, patrakę ir per daug galvos nesukdavom.“

1955 m. Gamybinė praktika, studentai po objekto apžiūros Kleboniškyje. Vyrų apsirėngę tuo metu ypač madingais paltais, plačiomis kelnėmis, skrybėlėmis. Pirmas iš kairės A. Butkūnas, antras – Jonas Matulis.

1986 m. kurso susitikimas Kaune. A. Butkūnas antroje eilėje antras iš kairės.

ALGIMANTAS BUTKŪNAS DARBE, KELIONĖSE, ŠEIMOS RATE

Išplautas kelias gauti svarbų postą nesutrukdė

Bendrakursis Jonas Matulis:

„A. Butkūno paskyrimą į Panevėžio KSV-5 viršininko pareigas lydėjo smagi istorija. Dar dirbant darbų vykdytoju Panevėžyje, jam teko įrengti gelžbetoninę vandens pralaidą kelyje Panevėžys–Šiauliai. Pavasarį, prasidėjus polaidžio potvyniui, pralaida nebegalėjo praleisti viso plūstančio vandens. Vanduo prasigraužė per kelią, visiškai nutraukdamas eismą. Tuo laiku A. Butkūnas jau dirbo Šiaulių KSV-4 vyriausiuoju inžinieriumi ir labai nervinosi tam įvykiui nutikus. Rytojaus dieną atskrieja žinia: Algimantą kviečiasi pats ministras. Įsivaizduoju, koks išsigandęs tuomet turėjo būti A. Butkūnas. Tačiau istorija baigėsi visai netikėtai: Algimantą ne peikti norėjo, o pasiūlė vadovauti Panevėžio KSV-5.“

Suku suku plauką

Bendrakursis Jonas Matulis:

„Algimantas turėjo vieną keistą įprotį. Kartais, pats to nepastebėdamas, užsigalvojęs imdavo savo plaukų sruogą sukti. Tuomet visi žinodavome, kad A. Butkūnas kažką įtemptai mąsto, gal kokią problemą sprendžia. Kažkada, po privatizacijos, užtikome jį darbe taip savo plaukų kuodą besukantį. Tuomet jis mums pasipasakojo: „Žinot, atėjo „berniukai“ ir nupirko mane visą, su pastatais, įrengimais, mechanizmais ir žmonėmis. Nežinau, kaip dabar bus, kaip toliau dirbsime, turbūt atleis mane.“ Mes Algimantą kaip įmanydami ramino: „Jeigu „berniukai“ protingi, tikrai paliks tave valdyboje!“ Taip ir buvo. Situacija aprimo, visi susigyveno. Algimantas sugebėdavo perprasti žmones ir su jais bendradarbiauti. Todėl puikiai rasdavo kalbą ir su akcininkais, ir su valdžia, ir su paprastais darbininkais.“

Rasa Juodviršienė, AB „Panevėžio keliai“ stebėtojų tarybos pirmininkė:

„Kokie gi keliai mudu su vyru atvedė į „Panevėžio kelius“? Daug dirbome, todėl ir investuoti norėjosi tikslingai. Remigijus šioje įmonėje įžvelgė šviesią perspektyvą, tad jo idėją palaikiau. Beje, sprendimas įsigyti įmonės akcijų gimė ne tik mąstant apie pelną. Apsispręsti padėjo ir žinojimas, kad investuojame į tikrai reikalingą infrastruktūrą.“

Rasa Juodviršienė.

Remigijus Juodviršis.

Remigijus Juodviršis, AB „Panevėžio keliai“ valdybos narys:

„Privatizuojant įmonę Algimantas Butkūnas sugebėjo išlaikyti ko-

lektyvą. Jis matė perspektyvą. Po įmonės privatizavimo jos senųjų darbuotojų baimės nejutau, nes ir man pačiam nekilo minčių kažką griauti ar išvartyti žmones. Partneriai taip pat įžvelgė perspektyvą. Tik kažkaip keistai atrodė, kad įmonės vadovai nesuskubo sudalyvauti privatizavimo procese. Gal jie daugiau rūpinosi kolektyvu ir todėl save pamiršo. Tik vėliau dviem akcininkams pardavus turėtas akcijas, jų įsigijo „Panevėžio kelių“ vadovybė.

J. Matulis: „Užtikome Algimantą darbe savo plaukų kuodą besukantį. Tuomet jis mums pasipasakojo: „Žinot, atėjo „berniukai“ ir nupirko mane visą, su pastatais, įrengimais, mechanizmais ir žmonėmis. Nežinau, kaip dabar bus, kaip toliau dirbsime, turbūt atleis mane.“

Gvidas Drobužas.

Virmantas Puidokas.

kūnu. Mes turėjome labai aštrių konfliktinių situacijų, bet esu tikras, kad išlikome labai artimi. Abu dažnai važiuodavome į Kaliningradą. Kelionių metu aptardavome ir asmeninius, ir darbinius klausimus, „buteliuką padarydavome“. Man šis žmogus labai imponavo. Būdamas be galo malonus, kartais jis parodydavo ir „kietąją“ savo charakterio pusę. Pamenu, nuvažiavome į Kaliningradą, vyksta įmonės direktorių posėdis. Algimantas buvo jiems paskyręs atlikti daugybę užduočių, tad ir klausia vyriausiojo energetiko: „Ar elektrą įvedėt?“ „Taip, – atsako šis. – Jau įsakymą parašiau.“ Tada pirmą kartą Algimantą mačiau tokį įpykusį. Trenkė kumščiu į stalą, kad šis net pašoko. Nebeišlaikė žmogaus kantrybės.“

AB „Panevėžio keliai“ generalinis direktorius Virmantas Puidokas:

„Be Algimanto Butkūno ir Jono Gražio mūsų bendrovės istorija būtų kitokia. Dėl šių žmonių ir jų suburtos komandos KSV-5 jau sovietmečiu, kai kiekvienas rajonas turėjo savo kelių statybos valdybas, Panevėžio įmonė buvo pripažįstama ir gerbiama kaip viena geriausių Lietuvoje. Būtent panevėžiečiams buvo patikėta tiesti pirmąsias šalyje magistrales Kaunas–Klaipėda ir Vilnius–Panevėžys. Dabar jų darbą perėmė vaikai: Jono sūnus Vilius Gražys, Jono anūkas Jonas Gražys, Algimanto sūnus Audrius Butkūnas.“

2004 m. Veteranai kelininkai giraitėje netoli kelio Kaunas–Vilniaus. Kiekvienais metais veteranai kartu sodina medelius, grybauja, rengia bendras šventes.

ALGIMANTAS BUTKŪNAS DARBE, KELIONĖSE, ŠEIMOS RATE

atkelta iš **9 psl.**

Kava pas Algimantą

Bendrakursis Jonas Matulis:

„Mums visiems bedirbant Panevėžyje, po kokio ilgiau užtrukusio baliuko A. Butkūnas vis kviesdavosi pas save į namus kavos gerti. Ten ir kavos išgerdavome, ir dar ilgokai pavakarodavome. Po kurio laiko mūsų žmonos susijęsios vis Genovaitės Butkūnienės klausdavo: „Kodėl tu juos, palaidūnus, vis priimi?“ O ji atsakydavo: „Man geriau, kai vyras ką nors parsiveda, o ne mano vyrą kažkas parsiveda.“ Tokiais vakarais prie stalo visos mūsų kalbos sukdamosi tik apie darbą. Kažkuri iš mūsų kompanijos žmonių yra taikliai pasakiusi: „Visos jūsų kalbos tik apie bordiūrus!“ Iš tiesų, apie darbus net pasiginčydami galėdavome kalbėtis iki pat paryčių.“

Pagarbus ir vienodai geras visiems

Bendrakursis Pranas Vileikis:

„Ženytis“ Algimantas vėlavo. Dėl to mes jį dažnai traukdavome per dantį. Daug dirbdavo, kilnodavosi iš vieno miesto į kitą, matyt, todėl tas šeimyninis gyvenimas susiklostė vėliau. Jo išrinktoji Genovaitė už vyrą buvo gerokai jaunesnė. Algimantą visuomet prisimename kaip inteligentą, žodžio žmogų. Matyt, šias savybes jis bus perėmęs iš savo tėvuko. Jei tik kur užeis, visada kepurę iš pagarbos nusiims. Nors

prie savų, bendrakursių, taip daryti juk nebuvo privaloma. Bet jis buvo kitoks, visada pagarbus. O jei žodį duos, visada ištesės. Iš mūsų visų išsiskyrė ir tuo, kad niekada nesinaudodavo „špagalkėmis“. Jam puikiai sekdavosi išlaikyti egzaminus. O mūsų, nusirašinėjančių, niekados nemoralizavo, nemenkino. Jam visi buvo lygūs. Jau dirbant, užbaigus objektą visuomet būdavo rengiamos pabaigtuvių šventės.

Įdomu tai, kad jis mieliau rinkdavosi stalą, prie kurio sėdėdavo paprasti buldozerininkai, o ne valdžios atstovai. Jis vertindavo savo vairuotojus, paprastus darbininkus. Be abejo, tarp jų tais laikais pasitaikydavo ir mėgstančių išgerti. Ar žinote, kaip tą problemą sprendė A. Butkūnas? Jei kuris darbuotojas „užgerdavo“, rytojaus dieną jam ir sakydavo: „Rašyk pareiškimą, kad išeini iš darbo! Tik datos nerašyk. Pareiškimą padedu į seifą, jei dar kartą „užgersi“, paimu tamstos pareiškimą, įrašau datą ir iškart tave atleidžiu.“ Taip Algimantas visada duodavo antrą šansą gerai dirbantiems, bet stikliuko nevengiantiems žmonėms. Buvo momentas, kai jam siūlė tapti Panevėžio miesto meru. Jei A. Butkūnas šiandien vadovautų miestui, Panevėžys būtų kitoniškas, geresnis.“

Genovaitė Butkūnienė, Algimanto Butkūno žmona:

„Algimantas – miškininko sūnus. Jo tėtis ilgus metus dirbo miškų ūkiuose, buvo medžiotojas. Algimantas medžiotoju netapo, nes sakydavo: „Man gaila kiškio.“ Tai jam buvo kaip ir trūkumas – nedalyvaudavo medžioklėse ir jų neorganizuodavo, o kartais „reikėdavo“. Bet mišką mėgo – galėjo ten visą dieną nors ir su tuščiu krepšiu vaikščioti. Vis dėlto grybavimas buvo dar vienas jo pomėgių. Grybų dygimo momentų nepraleisdavo. Neduok Dieve, jei kas nors užsimins apie grybingą vietovę – neatstos, išklausinės kelią ar nors kryptį, vietovės požymius. Algimantas pažinojo grybus, gerai orientavosi miške. Bet atsimenu atvejį, kai grybaudami su vaikais pasiklydome.

Buvo savaitgalis, nuvykome į artimiausią mišką – Žaliąją girią. Miške gražu – paklotėje samanų, uogienojai, nedideli krūmokšniai. Algimantas aiškino vaikams, kaip naudotis kompasu. Kaip vėliau paaiškėjo, tarp aiškinimo ir situacijos susipainiojo pats. Pagrybavę nutarėme grįžti prie mašinos. Priėjome įartiną kemsyną. Jaučiau, kad einame priešinga kryptimi, bet žinodama, kad miške prastai orientuojosi, neprieštaravau, juolab kad Algimantas buvo įtikėjęs teisingai

J. Matulis: „Iš mūsų visų išsiskyrė ir tuo, kad niekada nesinaudodavo „špagalkėmis“. Jam puikiai sekdavosi išlaikyti egzaminus. O mūsų, nusirašinėjančių, niekados nemoralizavo, nemenkino. Jam visi buvo lygūs.“

Genovaitė Butkūnienė.

einąs ir ragino mus napanikuoti. Netrukus sutikome uogaujančią moterį, bet ji negalėjo nusakyti vietovės, tik mostelėjusi ranka parodė kryptį į kelią. Gerokai paėję nurody-

ta kryptimi išgirdome mašinų gausmą. Tada viskas ir paaiškėjo – nutolome nuo mašinos. Ji liko už kelių kilometrų einant tiesiausiu keliu.“

G. Butkūnienė: „Grybavimas buvo dar vienas jo pomėgių. Grybų dygimo momentų nepraleisdavo. Neduok Dieve, jei kas nors užsimins apie grybingą vietovę – neatstos, išklausinės kelią ar nors kryptį, vietovės požymius.“

Maždaug 1970 m. bendrakursių susitikimas Klaipėdoje. Iš kairės: P. Vileikis, D. Laučius, A. Butkūnas, A. Andriukonis su žmona.

Algimantas – miškininko sūnus.

ALGIMANTAS BUTKŪNAS DARBE, KELIONĖSE, ŠEIMOS RATE

Algimanto meilė žmonėms, šeimai ir gyvenimui

Girena Kurpienė, Algimanto ir Genovaitės Butkūnų draugė:

„Mano kelias su Butkūnais susikirto dar jaunystėje. Baigusi vidurinę mokyklą stojau į tuometį Šiaulių pedagogikos institutą. Netyčia sužinojau, kad iš Panevėžio į Šiaulius studijoms ruošiasi važiuoti dar viena mergina. Tėvelio paraginta nusprendžiau su ta mergina susipažinti – vis smagiai bus kelionėje. Mano pakeleivė, tokia smulkutė, graži mergina ir buvo Genovaitė, būsimoji Algimanto Butkūno žmona. Susidraugavome, kartu mokėmės, studijų metu gyvenome viename kambaryje. Laiškai bėgant abi iškėkėjome, tada glaudžiai pradėjome bendrauti šeimomis. Mudu su vyru gyvenome kukliai, atostogų Palangoje ar kitokių išvykų nelabai galėjome sau leisti. Tačiau Butkūnai Panevėžyje mūsų nepalikdavo, ne vieną dešimtmetį kiekvieną vasarą drauge atostogaudavome pajūryje. Pabuvoję prie jūros, traukdavome į Molėtų rajoną – vasaros poilsis tęsdavosi prie gražaus ežero miško apsuptyje. Ten grybaudavome, uogaudavome, valteleirstydavomės ežere, stebėdavome bebrų landas, jų nukirstus medžius. Kartais pamatydavome ir plaukiantį bebrą, o tai ypač domindavo vaikus. Vakaraus kūrėdavome laužą, gardžiudavomės lauže keptomis bulvėmis. Vyrai netingėdavo iškūrenti pirtį, ji iš pradžių buvo dūminė ir tik vėliau perstatyta, patobulinta.

Net ir atostogų metu Algimantas

Girena Kurpienė.

gą“ pažaisdavome. Ne iš pinigų, o iš indų plovimo. Nebuvau lošėja, tik kortas pamėtydavau, tad dažniausiai indus ir plaudavau.

Jutau, kad mūsų šeimas siejo kaž-

Genovaitė Butkūnienė, Algimanto žmona:

„Algimantas mėgo keliauti. Kelionės jam buvo poilsis, nauji iššūkiai, patirtis ir krašto pažinimas.

Metai nežinomi. Vykstant iš pajūrio link namų. Sustojimas netoli Kretingos. Dvi šeimos jau netrukus gardžiuosis vaisėmis. Ant pievelės išdėliotos maisto atsargos: pienas, kefyras, žuvies konservai. Fotografavo Algimantas.

Visas keliones į Baltijos pajūrį ir atgal suplanuodavo taip, kad aplankytume kurią nors žymesnę Lietuvos vietą – muziejų, kokio rašytojo gimtinę, pilį, miestelį, gyvenvietę, paminklą ir pan. Norėjosi vaikams atskleisti, kuo graži ir svarbi Lietuva, jos žmonės. Buvusios SSRS teritorijos dalį Algimantas išmaišė dar aktyviai sportuodamas. Atsivėrus sienoms padidėjo galimybės

1990 m. Draugų atostogos pajūryje. Į krantą ką tik išlipęs Algimantas juokdamasis klausia: „Na ir kaip, simpatiškas aš vyras, ar ne?!“ Girena patikino, kad tikrai taip. Tada A. Butkūnas Genovaitėi šelmiškai merkia akį: „Matai, Genovaitė, aš gražus vyras!“ Algimantas mėgo pajaukauti ir taip pralinksminti kitus.

plačiau pažvelgti į pasaulį. Tada ir aplankė Vakarų Europos valstybes, pabuvojo JAV, Kanadoje, Australijoje, Jungtiniuose Arabų Emyratuose, Tailande, Pietų Afrikos Respublikoje ir kt. Po Jungtines Amerikos Valstijas ir Australiją keliavome abu. 1989 metais rudenį visą mėnesį truko pažintis su Čikaga, Detroitu, Santa Fe miestais ir lankytiniais objektais pakeliui į juos – kanjonais, parkais, čiaabuvių muziejais ir t. t. Regėti vaizdai, gamta, dangoraižiai, išskirtinė Santa Fe architektūra, privatumas, paslaugumas, šypsenos ar prekybos centrai man atrodė tarsi kitas pasaulis. Pamenu, iš dangoraižio 96-ojo aukšto Čikagoje žemyn pažvelgti buvo taip baugu – mašinos gatvėse judėjo lyg degtukų dėžutės. Australijoje žavėjo Sidnėjus, Kanbera, Melburnas, Dželongas, Adelaidė, laukinė gamta, kengūros, eukaliptų giraitės, vynuogynai, žmonių nuoširdumas ir didžiuliai ganyklų plotai.

2001 metais Jungtinėse Amerikos Valstijose lankėmės jau trise – aš, Algimantas ir duktė Aušra. Šį kartą – įspūdinga, nuostabi patirtis Niujorke, Vašingtone ir kelionė kruiziniu laivu „Costa Victoria“ Karibų jūra nenutolstant nuo rytinių Bahamų salų pakrančių. Septynias dienas plaukėme be jokių rūpesčių

ių – viskuo nuolat ir visur rūpinosi personalas. Restoranai, barai, kavinės, picerijos, malonus aptarnavimas, šventiška atmosfera, žaismingi renginiai, miuziklai, sporto salės, pirtys, baseinai – viskas poilsiautojui. Įspūdingi panoraminiai liftai švytravo aukštyn žemyn – vežė linksmus, gerai nusiteikusius keleivius nuo vieno denio į kitą, nuo vieno pramogų prie kitų. Akys raibo nuo patiekalų, renginių, muzikos gausos, spalvų ir vakarinių apdarų įvairovės. Stebino darbuotojų operatyvumas, paslaugumas, mandagumas, šypsenos. Viskas buvo nauja, nematyta, neregėta, įspūdinga ir labai šilta, malonu.

Kelionėse Algimantas domėjosi lankomos šalies keliais, tiltais, gamta, žmonių gyvenimu, tradicijomis, papročiais, kultūra – tai buvo naujų iššūkių, naujų patirčių, naujų žinių ir pažinimo momentai, kuriuos jis ypač vertino. Grįždavo su pluoštu atvirukų, nuotraukų, filmuota medžiaga ir, žinoma, lauktuvenomis artimiesiems.“

nukelta į **12 psl.**

1998 m. Palanga, J. Basanavičiaus gatvė. Dvi šeimos žygiuoja pasivaikščioti. Genovaitė Butkūnienė su dukromis Žydrūne ir Aušra, Girena su dukra Rosita ir vyru Juozu. Fotografavo Algimantas.

rytais skubėdavo prie spaudos kiosko – nusidriekusi ilga eilė nebuvo kliūtis nusipirkti laikraščių. Jis mėgo sekti naujienas, domėtis, kas vyksta Lietuvoje ir pasaulyje. Be laikraščio, žurnalo – nė dienos. Vakaraus mūsų draugas vis pradingdavo sporto aikštelėse. Palaikyti fizinę formą, pamėtyti kamuolį į krepšį jam buvo kasdienis ritualas. Vakaraus, sumigėdę vaikus, kartais ir kortomis „kin-

kas bendro. Buvome paprasti, šilti, šeimos vertybes vertinantys žmonės. Algimantą prisimenu kaip dūšios žmogų. Jis labai mylėjo žmones, savo šeimą ir gyvenimą. Nors abu – ir Algimantas, ir Genovaitė ėjo atsakingas pareigas, jie nebuvo „pasikėlę“ ar „ponai“, kaip kai kurie tuo metu. Jie buvo inteligentai – kultūringai, gražiai ir paprastai bendraudavę su visais žmonėmis.“

H. Fordo muziejuje Detroite. Vienas iš „Ford“ automobilių modelių. Genovaitė ir Algimantas „išbando“ automobilio patikimumą.

G. Kurpienė: „Algimantą prisimenu kaip dūšios žmogų. Jis labai mylėjo žmones, savo šeimą ir gyvenimą. Nors abu – ir Algimantas, ir Genovaitė ėjo atsakingas pareigas, jie nebuvo „pasikėlę“ ar „ponai“, kaip kai kurie tuo metu. Jie buvo inteligentai – kultūringai, gražiai ir paprastai bendraudavę su visais žmonėmis.“

ALGIMANTAS BUTKŪNAS DARBE, KELIONĖSE, ŠEIMOS RATE

atkelta iš **11 psl.**

Pašto ženklai: „Viešpatie, Pranai, ką gi tu padarei?!“

Genovaitė Butkūnienė, Algimanto Butkūno žmona:

„Žinojau, kad Algimantas kolekcionuoja pašto ženklus, atvirukus, vokus. Bet kad šis užsiėmimas jam toks svarbus, įsitikinau tik po vestuvių, kai pradėjome planuoti savo biudžeto išlaidas. Tai buvo ne šiaip sau atsitiktinių pašto ženklų kaupimas, o sistemingas, žiniomis ir ieškojimais grindžiamas užsiėmimas.“

Genovaitė Butkūnienė.

Visą gyvenimą Algimantas buvo filatelistų draugijos narys, rūpinosi, kad ne tik jis, bet ir kiti nariai gautų naujai išleidžiamus pašto ženklus. Tada visiems jų vis nepakakdavo. Kiekvieną sekmadienį filatelistai rinkdavosi pabendrauti. Atvykdavo jų ir iš kitų miestų, mainydami ar pirkdami įsigydavo trūkstantį pašto ženklą. Kiekvieno pašto ženklą vertė laikui bėgant keitėsi, tuomet nariai pasitelkdavo katalogus. Užkietėjusiems filatelistams pašto ženklų kaina nebuvo svarbiausias dalykas, jei iš tiesų to vienintelio tetrūko. Algimanto pomėgį rinkti ženklus ilgą laiką vertinau kaip žaidimą, bet vėliau įsitikinau, kad tai jam ir „vaistas“. Pastebėjau, jog kartais po įtemptos darbo dienos stveriasi pašto ženklą – juos varto, tyrinėja, grupuoja, ieško spalvų, atspalvių bei kitų subtilybių, gilinasi į aprašymus kataloguose. Tai reiškė, kad darbo diena buvo kupina sunkiai

sprendžiamų problemų. Po valandos kitos pakildavo nuo stalo visai kitas žmogus – atsipalaidavęs, pailsėjęs – ir linksmesnis, ir su šypsena veide. Problemos tarsiu nuslinkdavo.“

Pasakoja Pranas Vileikis:

„Algimantas savo pašto ženklų man į rankas gyvenime nėra davęs palaikyti. Matyt, galvojo, kad aš nieko nesuprantantis barbaras. O kažkada buvau radęs labai seną savo senelio laišką su pašto ženklu. Tai sužinojęs Algimantas paprašė, kad tą ženklą atsargiai iškirpčiau ir jam atvežčiau. Bekirpdamas netyčia pažeidžiau ženklą kampelį, bet, nieko rimto negalvodamas, įsidėjau jį į kišenę ir nuvežiau A. But-

ir šiaip, jei kada susitikus pasisukdavu kalba apie filateliją, kitos temos jau niekas nebegalėdavo užvesti.“

Apie sportą

Genovaitė Butkūnienė:

„Jau kitą dieną po mudviejų pažinties žinojau, kad Algimantas – krepšininkas. Ne jis apie tai pasakė, o ji pažinoję žmonės. Jau tada supratau, kad Algimantas nemėgsta girtis. Pamaniau: kuklumas žmogų puošia. Savo pomėgį žaisti krepšinį atskleidė pamažu. Pamenu, pasakojo, kad mėtyti kamuolį į krepšį pradėjo dar vaikystėje. Kūno kultūros mokytojo Viliaus Variakojo paskatintas Algimantas bandė įeiti ir lengvojoje atletikoje – sekėsi šuoliai į aukštį. Neblogų rezultatų pasiekė, tapo moksleivių varžybų nugalėtoju, bet ši sporto šaka jo nesuviliojo. Pakerėjo krepšinis. Nesvarbu, kad, kaip pasakojo pats Algimantas, „mokyklos aikštelėje krepšinį žaidė basi – sportbačius reikėjo tausoti varžyboms“.

Berniukų gimnazijos (dabar J. Balčikonio gimnazija) krepšinio komanda su Algimantu 1949 m. moksleivių respublikinėje spartakiadoje buvo nugalėtoja, užėmė I vietą. 1951 m. „Spartako“ draugijos sąjunginėse varžybose Odesoje Panevėžio krepšinio komanda tapo čempione – talentingų sportininkų krūtines papuošė aukso medaliai. Stipriausius sąjungoje krepšininikus, grįžusius iš Odesos, panevėžiečiai sutiko iškilmingai. Ši pergalė ir krepšininkai Panevėžyje buvo dar ilgai prisimenami ir minimi. Bet viskas praeina ir užmarštin nueina. Tik kuklus sakinytis ir nuotrauka primena: „Krepšininkai su pirmu tokiu aukštu apdovanojimu

G. Butkūnienė: „Algimanto pomėgį rinkti ženklus ilgą laiką vertinau kaip žaidimą, bet vėliau įsitikinau, kad tai jam ir „vaistas“.“

Lietuvos filatelistų draugijos Panevėžio skyriaus nariai. Algimantas Butkūnas pirmas iš kairės. 1977 m.

Panevėžio I vidurinės mokyklos (dabar J. Balčikonio gimnazijos) krepšininkai. Algimantas antroje eilėje antras iš kairės. Tuo metu jam buvo 17 metų. Centre treneris, kūno kultūros mokytojas Vilius Variakojis. 1950 m.

Algimantas įveikia aukščio kartelę. Lengvoji atletika buvo dar vienas jo „arkliukas“. 1949 m.

Krepšininkų veteranų varžybos. Įdomu, apie ką diskutuoja sportininkai?

buvo sutikti taip, kaip dabar Kaune sutinkami „Žalgirio“ krepšininkai, grįžę su pergalėmis.“ (M. Marcinkevičiūtė, „Panevėžio sportas“. „Homo Liber“. Vilnius, 2003 m.).

Algimantas su krepšiniu nesiskyrė ir vėliau – dalyvavo vyrų krepšinio spartakiadose: 1956 m. – III vieta, 1958 m. – I vieta. Dar vėliau žaidė veteranų komandose, kur irgi užėmė ne vieną prizinę vietą ir ilgą laiką du kartus per savaitę gainiojo kamuolį savo malonumui bei sveikatai palaikyti. Algimantas sielojosi dėl Panevėžio vyrų krepšinio komandos nesėkmių. Krepšinis jo pomėgiuose užėmė išskirtinę vietą – buvo aistringas gerbėjas ir nuosaikus varžybų stebėtojas.“

ALGIMANTAS BUTKŪNAS DARBE, KELIONĖSE, ŠEIMOS RATE

Dėl trijų vaikų žmonės ir užjausdavo

Genovaitė Butkūnienė, Algimanto Butkūno žmona:

„Su Algimantu auginome tris vaikus. Tuomet tiek atžalų šeimoje buvo retenybė, todėl atkreipdavau praeivių žvilgsnį, ypač kai eidavau viena su vaikais, ir, kaip man tada atrodė, ne visada pritariantį, greičiau – užjaučiantį. Šiuo metu trys vaikai šeimoje jau nieko nebestebina. Atsimenu, atostogavome Palangoje. Pavakariais eidavome pasivaikščioti. Vieną pavakarę papuošiau dukras ir išleidau su Algimantu į kiemą palūkuriuoti, kol pati baigsiu ruoštis. Po kelių minučių grįžta Algimantas abiem dukrom vedinas. Sustoja rankomis susikibę, galvas nuleidę, Algimanto rankoje suspaustas laikraštis. Supratau – kol tėtis skaitė laikraštį, mergaitės patrepšėjo balutėje. Dukterų baltos kojinių ir suknelės jau nebebuvo tinkamos pasivaikščiojimui.“

Girena Kurpienė, Algimanto ir Genovaitės Butkūnų draugė:

„Algimantas labai mylėjo savo vaikus. Puikiai pamenu jo džiaugsmą, kai grįžo tęsti atostogų sužinojęs, kad dukra Žydrūnė įstojo į Kauno medicinos institutą. Šypsena iki ausų, išbučiavo visus, kurie tik buvo aplinkui. Mačiau, kaip jis didžiavosi vaikų pasiekimais ir dar uoliau jais rūpinosi. Nors buvo reiklus tėtis, bet balso niekada nekeldavo, jo auklėjimas buvo kultūringas. Ir, svarbiausia, vaikai jo klausydavo! Iš Algimanto mudu su vyru išmokome džiaugtis gyvenimu. Jo dėka mes labai praplėtėme akiratį: aplankėme daugelį Lietuvos kampelių,

Butkūnų šeima vėl Sankt Peterburge. Šį kartą su paaugusiais vaikais. Nuotraukoje prie namo, kuriame Leningrado blokados metu gyveno Algimanto pusseserė su šeima ir kiti giminaičiai.

Butkūnų šeima pasiruošusi popietės pasivaikščiojimui Šventojoje. 1976 m.

Kiekviena kelionė prie Baltijos ir grįžtant namo užtrukdavo visą dieną, nes pakeliui aplankydavome įvairias žymias vietas – muziejus, rašytojų gimtines, paminklus, parkus, piliis, dvarvietes, miestelius ir gyvenvietes. O kur dar kelionėse po pasaulį patirtų įspūdžių pasako-

jimai, filmuotos medžiagos peržiūros ir t. t., ir t. t. Daug laiko praleidome kartu, atsirado pasitikėjimas, artumas, gebėjimas pajuokauti ir rimtai padėti vieni kitiems. Mūsų šeimos kartais tapdavo tarsi viena šeima. Džiaugiuosi, kad likimas dovanojo tokius draugus.“

Panevėžyje prie Senvagės. Dukros Aušra ir Žydrė su vyrais ir sūnus Audrius. Fotoaparatai Algimantas visada nešiodavosi. Jau trys šeimos išėjo pasidairyti po miestą. Žentai – vilnietis ir klaipėdietis, tad supažindinti su Panevėžiu verta.

Tėvų pavyzdys

Aušra Venckūnienė, Algimanto Butkūno dukra:

„Nuo pat mažumės tėtis mums, vaikams, visuomet buvo autoritetas. Jis niekada nekeldavo balso, nebuvo pernelyg griežtas, bet reiklus. Parinkdavo tokius žodžius ir taip protingai mokėdavo mus įtikinti, kad net nekildavo minties prieštarauti. Vis dėlto paauglystėje nebuvau pati švelniausia dukra. Kaip ir dauguma paauglių, viską norėdavau daryti priešingai, pasiginčydavau ir drąsiai reikšdavau savo nuomonę visais klausimais. Iškilus tokioms situacijoms, tėtis ramiai mane išklausydavo, išdėstydamas savo po-

ziciją ir patardavo man pagalvoti, leisdavo viską „suvirškinti“. Tada ir nelikdavo galimybės karštakošikai atsikirsti. Po kurio laiko, žiūrėk, viską apmąstai ir tikrai įsitikini, kad tėtis buvo teisybės. Tėvai mums buvo pavyzdys. Mūsų namuose niekada nebuvo rietenų, negirdėjau nepagarbių žodžių. Ginčų gal ir pasitaikydavo, bet nuskambėdavo tik tokios frazės: „aš taip nemanau“ arba „aš tam nepritariu“ ir, nepraėjus nė pusvalandžiui, viskas grįždavo į savo vietas, gyvenimas tęsėsi...“

nukelta į **14 psl.**

Aušra Venckūnienė.

Algimantas Čikagoje su žmona Genovaitė ir dukra Aušra. 2001 m.

ALGIMANTAS BUTKŪNAS DARBE, KELIONĖSE, ŠEIMOS RATE

atkelta iš **13 psl.**

Nuostabiausios tėčio dovanos

Aušra Venckūnienė, Algimanto Butkūno dukra:

Tėtis norėjo, kad mes, vaikai, kaip galima geriau pažintume savo kraštą. Dažnai suorganizuodavo išvykas ar ekskursijas. Iš anksto numatydavo maršrutus, lankytinas vietas ir objektus, norėdavo kuo daugiau mums parodyti. Jau buvom ir mokslus baigę, ir šeimas sukūrę, kai tėtis visiems pranešė: „Išnuomuoju mašiną, kad tilptume visi: ir suaugę, ir vaikai, važiuojam visi drauge į Vilnių aplankyti parodos.“

Be to, kasmet bent dešimt dienų visa šeima kartu ilsėdavomės Baltijos pajūryje. Vis dėlto pats netikėčiausias tėčio pasiūlymas buvo 2001 metais. Pamenu, paskambino ir paprašė būtinai atvykti pasikalbėti. Sunerimusi nuvažiavau, o jis ir sako: „Po mėnesio skrendi su manimi ir mamyte į Jungtines Amerikos Valstijas!“ Man šokas... Tokios staigmenos nesitikėjau. Tėtis buvo pakiliai nusiteikęs: „Turėjau galimybę, todėl nusprendžiau padovanoti tau šią kelionę.“ Mačiau, kad dovanoti jam buvo begalinis džiaugsmas, turbūt daug didesnis nei gauti dovaną.

Iki pat šios dienos ta nuostabi kelionė man išliko tarsi sapnas. Viskas buvo nauja ir nepatirta: plaukimas kruiziniu laivu, malonus aptarnavimas, apie kurį mes tada net supratimo neturėjome. Labai gaila, kad mama, laive susirgusi migrena, pragulėjo kajatėje porą dienų. O juk aplink šitiek įdomybių! Kol mama negalavo, tėtis nemažai laiko praleido ją slaugydamas. Visą gyvenimą mačiau, kaip tėtis rūpinosi mama, ir pati nuolat jutau jo globą. Jaučiau tėčio rūpestį ir palaikymą, kai sunkiais gyvenimo momentais reikėdavo į ją nors atsiremti.“

„Vieną dieną per metus visi privalote susitikti“

Aušra Venckūnienė, Algimanto Butkūno dukra:

„Nuo pat mažumės jutome, kokią svarbią vietą tėčio gyvenime užima darbas. O mes ir patys didžiavomės, kad tėtis dirba kelių valdyboje. Tiesa, ten lankydavomės labai retai. Reikalui esant, jam į darbovietę ir skambindavome. Bet tėtis vis pabrėždavo, kad tik labai svarbiu klausimu.“

Būdamas užimtas žmogus, tėtis rasdavo laiko pasidomėti mūsų,

vaikų, net sukūrusių savo šeimas, rūpesčiais ir džiaugsmais. Žiūrėk, kartais paskambina man ir lyg tarp kitko sako: „Paskambink mamytei, seniai bekalbėjot.“ O aš, būdavo, su vaikais ir darbais buityje užsisukus, kartais rečiau ir paskambindavau. Taigi tėtis buvo kaip švelnus tarpininkas, žinojo, kada ir kaip be jokio priekaišto priminti, ką mums derėtų padaryti.

Po staigos ir netikėtos tėčio neakties manęs nepaliko jausmas, tarsi kas iš didelio medžio būtų išpjovęs visą kamieną. Tėtis buvo pagrindinė mūsų šeimos šerdis, o šalia jo, kaip medžio šakos, augome mes, vaikai. Jis sujungdavo mus visus: šeimos narius, giminaičius, draugus.

Džiaugiuosi, kad brolis Audrius labai panašus į tėtį, ne tik ta pačia inžinieriaus kelininko specialybe, bet ir charakterio savybėmis. Jo dukros, lygiai taip pat, kaip ir aš su sese Žydrūne vaikystėje, negali atsitraukti nuo savo tėčio. Šeimos vertybės mums visiems labai brangios.

Kažkada tėtis yra pasakęs: „Yra metuose diena, per kurią privalote visi susitikti. Ta diena – kovo 23-įją, mamytės gimtadienis.“ Šio tėčio noro mes dar niekada nesame sulaužę.“

Kelių parodė tėtis

Audrius Butkūnas, Algimanto sūnus:

„Mano kelias į „Panevėžio kelius“ turbūt buvo aiškus nuo pat pradžių. Kaip mėgstu juokauti, tėvas pasakė: eisi ten ir niekur ki-

tur, o man beliko tik vykdyti. Na, o jei rimčiau, orientacija į kelius, matyt, iš tiesų buvo neišvengiama. Kai visą gyvenimą gyveni šalia tėvo, taip pasinėrusio į kelius, ko gero, kitaip nutikti ir negalėjo. Dar mažą tėtis vis nusiveždavo į kelių valdybą. Arba pažiūrėti statomų kelių, tiltų. Man, vaikui, buvo be galo įdomu. „Tas tiltas ilgiausias, anas – aukščiausias, o pažiūrėk, koks tas įdomus“, – rodydavo tėtis. Anuomet, sovietiniais laikais, labai daug kelio statybų ir nebuvo, juk visa sistema tik kūrėsi. Tėvukas mane vis pasiimdavo į keliones sostinėn. Atgal į Panevėžį grįždavome įdomesniais maršrutais – uždraustais, neleistiniais keliukais. Nors eisimas ten būdavo draudžiamas, tėtis žinodavo visus įmanomus pravažiavimus. O man būdavo smalsu apžiūrėti, kaip ten tie slapti keliai atrodo.

Audrius Butkūnas.

Kai sukako šešiolika, pradėjau dirbti betono mazge. Atlikau praktišką – maišiau betoną. Taip pavargdavau, kad grįžęs namo jokių treniruočių nebenorėdavau. Darbe iš tėvo didelio švelnumo ar išskirtinių sąlygų nesulaukdavau. Baigęs mokslus grįžau į Panevėžį ir iškart buvau panardintas į darbus. Savo šeimoje turėdavome tradiciją – kiekvieną rugpjūčio 1-ąją visi vykdavome atostogų į Šventąją. Kaip šiandien pamenu: visi susiruošę ir išvažiavo, o aš likau dirbti, nes turėjau ką tik pasirašytą darbo sutartį.“

Šeimos pavyzdys

Laima Butkūnienė, Audriaus žmona, Algimanto marti:

„Mano atmintyje uošvis išliko kaip labai aukštos kultūros, be galo inteligentiškas žmogus. Jis gerbė

būdinsi žodžiais. Nors būdavo labai užimtas darbe, Algimantas vis tiek ragindavo šeimą dažniau susiburti, pats organizuodavo įvairiausias išvykas, susijėjimus. Rasdavo laiko ir mūsų vaikams galvelės paglostyti, ir ant kelių juos palaikyti. Algimantas buvo begalinės kantrybės žmogus. Net ir susinervinęs jis niekada nekeldavo balso, nemenkindavo kito žmogaus.

Iš pradžių stebėdavau, kodėl Butkūnų šeimoje nėra jokių konfliktų. Ginčai, jei tokių išvis kildavo, matyt, būdavo išsprendžiami labai ramiai. Mane be galo imponavo uošvio elgesys su anyta. Jeigu visi žmonės taip gyventų, šeimos būtų visai kitokios, vaikai augtų tikrai laimingesni. Algimanto žodžio klausydavome visi. Bet ne dėl to, kad uošvis būdavo griežtas ar taip reikėjo. Tiesiog iš jo spinduliavo tokia inteligencija ir gyvenimo patirtis, kad mes savaime su juo sutikdavome ir jam pritardavome.

Štai kad ir mudu su Audriumi. Tik susituokę dar porą metų gyvenome „patys sau“: lankėme koncertus, draugus, keliavome, žodžiu, gal kiek lengvabūdiškai žiūrėjome į gyvenimą. Po tų dvejų metų uošvis ir sako: „O jūs čia ilgai dar taip? Kada vaikus planuosite?“ Tai buvo pasakyta tokiu ramiu tonu, kad mes net nepyktelėjome, tik susimąstėme: gal tikrai laikas? Apskritai Algimantas sugebėdavo gražiai ir protingai įtikinti žmones. Jo kalba, elgesys nesukeldavo jokios įtampos, su juo buvo lengva ir paprasta bendrauti. Man visada atrodė, kad Genovaitė ir Algimantas – lyg dvi vieno obuolio puselės. Jie abu, jų elgesys šeimoje mums visiems buvo pavyzdys ir autoritetas. Ne paslaptis, kad uošviai kartais mėgsta diriguoti vaikų gyvenimui, bet Butkūnai elgėsi atvirkščiai. Jei ir duodavo patarimą, tai ne primesdami, o protingai pasiūlydami, tarsi savo patirtį norėdami perduoti. Jie mokėdavo taip gražiai pasakyti apie tam tikrus dalykus, jog pats imi ir nejučiomis susipranti, kad taip pasielgti būtų teisinga.“

Prie namo Šermukšnių gatvėje. Iš kairės: Algimanto dukra Aušra su sūnumis Justu ir Tadu, Laima ir Audrius Butkūnai su Viktorija ir Vėjūne, Genovaitė ir Algimantas.

Laima Butkūnienė.

ALGIMANTAS BUTKŪNAS DARBE, KELIONĖSE, ŠEIMOS RATE

Trys šeimos po vienu stogu

Julius Šileika, Algimanto Butkūno žentas:

„Su Algimanto Butkūno dukra Žydrūne susipažinome 1988 metais. Buvome kursioikai, studijavome mediciną: būsimoji žmona rinkosi terapiją, aš – chirurgiją. Kai važiauvau į Panevėžį susitikti su būsimu uošviu, buvau 23-ųjų vaikiną. Ar jaudinausi? Turbūt nelabai. Su Žydrūne jau rimtai draugavome, po metų ir susituokėme. Algimantas man pasirodė ramus, „išlaikytas“ ir labai šeimyniškas žmogus. Greitai radome bendrą kalbą ir visada šiltai bendravome.

Su šypsena atsimenu laikotarpį, kai maždaug pusę metų visos trys šeimos glaudėmės po vienu stogu Butkūnų bute. Tuo metu įrenginėjome Algimanto tėvo namą Šermukšnių gatvėje, tad laikinai trijų kambarių bute gyvenome: Algimantas su Genovaite, Žydrės sesuo Aušra su vyru ir vaiku ir mudu su Žydrė bei savo mažuoju. O kur dar po mokslo Vilniuje į namus grįžtantis Audrius?

Dabar sunku patikėti, kaip mes ten visi sutilpome! Turėjome net nustatytą grafiką, kada ir kuri šeima eina gamintis pusryčių, juk į mažutę 5 kvadratinį metrų virtuvėlę paprasčiausiai netilpdavome! Gal dėl to, kad subėbėdavome gražiai susitarti ir laikydavomės grafiko, niekada nebuvo kilę jokių konfliktų. Algimantas buvo kantrus ir ne vietoje paliktus vystykus ar indus toleruodavo. Bet mes stengdavomės tvarką palaikyti ir namų šeiminką labai gerbėme. Algimantas mums visiems buvo autoritetas. Jei kildavo kokių klausimų, visi kartu sėsdavome, kalbėdavomės, diskutuodavome. Bet nepasitaikė tokių situacijų, kad uošvis žentams turėdavo griežtesnį žodį pasakyti.“

Sunki paslaptis, siejusi du šeimos vyrus

Julius Šileika, Algimanto Butkūno žentas:

„Ypač tarpusavio santykiai su uošviu pasikeitė, dar labiau su tvirtėjo, kai Žydrūnė apsirgo. Reta kraujo liga išaiškėjo ne iškart. Patinę limfmazgiai iš pradžių nieko labai blogo nepranašavo. Vis dėlto, juos išoperavus, su tepinėliais pats vykau į Maskvą. Reikėjo profesionalių specialistų nuomonės. Nustatyta diagnozė sukrėtė: besilaukiančiai žmonai – kraujo vėžys. Išgirsti tokią žinią 26 metų žmogui neįsivaizduojamai sunku. Prislėgtas grįžau namo. Baisia naujiena pasidalinau tik su uošviu. Medikai buvo patarę žmonai nieko nesakyti, leisti ramiai pagimdyti, o jau tuomet rimtai imtis gydymo. Su Algi-

Julius Šileika.

mantu nusprendėme žiaurios tiesos nesakyti ir kitiems šeimos nariams.

Sunkus buvo laikotarpis. Į akis visiems šypsojomės, vaidinome, kad viskas puiku, o iš tiesų abu savyje nešiojome sunkią paslaptį. Neišsuduoti buvo sunku, juk tuo metu visi

gyvenome po vienu stogu! Kaip tuo metu jautėsi Algimantas? Kaip jaučiasi tėvas, žinantis, kad jo vaikas serga tokia liga? Tą sudėtingą laikotarpį mudu kažkaip išgyvenome, atlaikėme vyriškai, paguosdavome ir palaikydavome vienas kitą. Tiesą

J. Gubrevičienė: „Jį prisiminus nepalieka mintis, kad tokių žmonių kaip Algimantas yra labai mažai. Tolerantiškas, mandagus. Kartais pritrūkstu žodžių jam apibūdinti. Algimantas labai mylėjo savo šeimą. Į akis ypač krito jo pagarba moteriai, malonus elgesys su žmona.“

1989 m. Jaunieji medikai instituto baigimo šventėje su šampano taurėmis.

Jadvyga Gubrevičienė.

papasakojome tik Žydrūnei pagimdžius. Tuomet prasidėjo ilgas gydymas tuometinio Leningrado onkologijos institute. Deja, jis nebuvo sėkmingas... Žydrūnė mirė. Net ir po jos išėjimo santykiai su Butkūnų šeima nenutrūko. Šiltai bendraudavome, uošvis padėjo baigti namo statybas. Šeimyniniai ryšiai nenutrūko ir mirus Algimantui. Dar ir šiandien vieni kitus aplankome, o su Algimanto sūnumi Audriumi esame geriausi draugai.“

Tokių kaip Algimantas – mažai...

Jadvyga Gubrevičienė, Genovaitės Butkūnienės brolienė:

„Su Algimantu susipažinome 1968 metais. Bendrauti pradėjome labai lengvai, tarytum seniai pažįstami. Jį prisiminus nepalieka mintis, kad tokių žmonių kaip Algimantas yra labai mažai. Tolerantiškas, mandagus. Kartais pritrūkstu žodžių jam apibūdinti. Algimantas labai mylėjo savo šeimą. Į akis ypač krito jo pagarba moteriai, malonus elgesys su žmona. Šeimomis bendravome labai glaudžiai. Tik laisvadieniai – ir iškart vieni pas kitus su vaikais važiuojame. Bet ko kiame suėjime buvo justai Algimanto pagarba ir meilė žmonai. Visada šalia jos sėdės, tai ranką paglostys, tai pabučiuos. Juk ne visi vyrai nori ir moka gražiai dėmesį parodyti. Tais laikais tik vienintelį Algimantą matydavau taip švelniai su savo žmona besielgiantį. Pamenu, Genovaitė džiaugdavosi niekada iš vyro blogo žodžio neišgirdavusi, net ir apsiptykus. Gal dėl to jų dukra, šviesaus atminimo Žydrūnė, visuomet sakydavo: „Ieškosiu tik tokio vyro, kaip tėtukas!“

Reiklus sau ir kitiems

Girena Kurpienė, Algimanto ir Genovaitės Butkūnų draugė:

„Panevėžio kelių tiesimo įmonė, kuriai vadovavo Algimantas, buvo

žinoma Lietuvoje. Žinau, kad Algimantą labai gerbė bendradarbiai, kolegos kelininkai. Ir ne veltui. Algimantas buvo labai atsidavęs savo darbui, jautė ir suprato jam tenkančią atsakomybę. Žinojome, kad darbai tiesiant kelius visada būdavo kaip reikiant sustyguoti. Algimantas buvo reiklus ir sau, ir pavaldiniams, todėl jam buvo svarbu, kad darbininkai dirbtų sąžiningai, nevėluotų į darbą, laiku pasiektų darbo vietas tolimuose objektuose. Kelių valdyboje kažkurio metu yra dirbęs ir mano brolis. Jis pasakojo, kad Algimantas labai nemėgdavęs vėluojančiųjų. Kartą, po šokių vakaro, mano brolis pramigo ir į darbą pavėlavo. Prie valdybos durų pamatęs Algimantą, jis slėpdamasis apėjo pastatą iš kitos pusės, kad tik viršininkas jo nepamatytų. Po kurio laiko A. Butkūnas man tą istoriją juokdamasis papasakojo. Jis, pasirodo, matė, kaip brolis sliūkindamas nuo jo bėgo. Bet griežtas pokalbis tarp jų vėliau vis tiek įvyko.

Manyčiau, kad A. Butkūno pasiekimus labai lėmė jo asmeninės savybės: sąžiningumas, kuklumas, atvirumas, nuoširdumas, gebėjimas suprasti kitą, dėmesys žmogui. Gyvenime pasitaiko situacijų, kuriose žmogus pasielgia nesąžiningai, bet tai A. Butkūnui buvo absoliučiai svetima. Pavyzdžiui, kiekvieną vasarą atvykę į pajūrį rengdavome „stovyklos atidarymą“. Šventiniam stalui Butkūnai tradiciškai pirkdavo ungurį. Nepigiai ši žuvis ir tuomet kainavo. Sykį ungurį Algimantui pardavusi moteris apsiskaičiavo, atidavė per daug gražos. Pamenu, Algimantas tai pastebėjo ir, pajaukavęs, kad taip dirbdama nieko neuždirbs, permoką grąžino. Moteris labai dėkojo.

nukelta į **16 psl.**

ALGIMANTAS BUTKŪNAS DARBE, KELIONĖSE, ŠEIMOS RATE

atkelta iš **15 psl.**

Švari sąžinė – ramus miegas

Julius Šileika, Algimanto Butkūno žentas:

„Nors apie darbus su uošviu per daug nekalbėdavome, žinau, kad Algimantas labai nemėgo „chaltūros“. Jis pats buvo labai sąžiningas. Buvo laikai, kai į Lietuvą vis atvažiuodavo armėnai kelių asfaltuoti. Uošvis man yra pasakojęs, jog kartą atvykęliai jam yra didžiulius pinigus už slaptą sandorį siūlę. Armėnai prašė, kad Algimantas popierius sutvarkytų taip, kad neva kelis keliukus atvykęliai išasfaltavę. Vėliau pats Algimantas juos esą išasfaltuotų. Bet tokiam sandoriui uošvis „nepasirašė“, sakė, jam svarbiau savo darbus sąžiningai dirbti ir ramiai miegoti.

Uošvio ir žento pamokos vienas kitam

Julius Šileika, Algimanto Butkūno žentas:

Kažkada Algimantas, pamatęs, kaip aš alaus butelius studentišškai vienas į kitą be atidarytuvo atdarinėjau, susidomėjo: „Pamokyk ir mane šitaip!“ Po kelių treniruočių alaus atidarytuvo jam irgi nebeprisireikė. Pamenu, kažkada grįžta iš darbo ir džiaugiasi: „Juliau, kad tu žinotum, kaip aš darbe „sublizgėjau!“ Pasirodo, tą dieną kelių valdyboje svečiavosi švedai. Vežiojosi juos Algimantas po objektus, ekskursiją po valdybą surengė. Karš-

tą vasaros dieną po išvykos buvo nutarta svečius pavaišinti. Stalas nukrautas, šalto alaus butelių pristatyta, o atidarytuvo nėra! Švedai susižvalgė, kaip čia dabar tuos butelius atidaryti? Tuomet Algimantas oriai priėjo ir studentišškai: pokšt, pokšt kiekvienam svečiui po butelį atidarė. Nustebę užsieniečiai tik galvas kraipė, tokį meną, matyt, pirmą kartą matė. Tada abu juokėmės, kad mano „pamokos“ veltui nepraejo.

Džiaugiuosi, kad pats daug ko išmokau iš Algimanto. Tik jo pamokos buvo gerojai vertingesnės. Pavyzdžiui, jis man buvo puikiasias mokytojas, kaip bendrauti su žmonėmis. Juk būna gyvenime situacijų, kai vengi arba delsi priimti sprendimą, bijai pažvelgti tiesai į akis, tikiesi, kad viskas išsispręs savaime. Algimantas visada elgdavosi priešingai: yra problema, vadinasi, ją reikia spręsti, kalbėtis su žmonėmis, ieškoti sprendimų. Uošvis tai nuolat rodydavo savo asmeniniu pavyzdžiu. Net pačiose nemaloniausiose situacijose jis sugebėdavo išlikti orus ir pagarbus. Pamenu vieną skaudžią situaciją, nutikusią jo darbe. Dirbdamas kelyje kažkada žuvo darbininkas. Algimantas galėjo baisyti žinią artimiesiems perduoti per kolegą, bet taip nepasielgė. Pats nuvyko pranešti skaudžios žinios artimiesiems.

Svarbiausia – ne tai, ką padarei per gyvenimą...

Laima Butkūnienė, marti:

„Ir darbe, ir gyvenime Algimantas labai vertino specialistus. Visada sakydavo: „Jeigu tu būsi specialistas, tai visuomet būsi vertinamas.“ Gy-

venimas parodė, kad jis iš tiesų buvo teisingas. Vis dėlto manau, kad lygiai taip pat svarbu ir tai, koks žmogus esi. Po jo mirties kelininkų bendruomenės suėjimuose, būdavo, prieina prie manęs žmonės ir klausia: „Ar tu supranti, kokį uošvį turėjai?“ Tais momentais jie prisimindavo Algimantą ne kaip gerą specialistą, o kaip puikų žmogų. Ir aš pagalvojau, kad tai tikra tiesa. Turbūt nėra svarbiausia, KĄ per visą gyvenimą padarei, svarbiausia – KOKS BUVAI ŽMOGUS. Jo kolegos, su kuriais bendravau, vis atsimena gražius Algimanto poelgius: vienam padėjęs, kitą pagyręs, dar kitam gerą patarimą davęs. Man visas jo gyve-

nimas buvo kaip pavyzdys ir pats geriausias patarimas. Gaila tik, kad toks žmogus per trumpai gyveno. Jis troško keliauti, pamatyti svečius kraštus. Algimantas labai daug dėmesio skyrė darbui, bet galbūt per mažai sau, savo malonumams.“

Audrius Butkūnas, Algimanto sūnus:

„Paskutiniaisiais metais tėtis buvo labiau atsipalaidavęs, nebeužimtas tiesioginiais darbais. Todėl gerojai dažniau bendravome kaip tėvas ir sūnus, o ne kaip viršininkas ir pavaldinys. Niekada nejaučiau diskomforto, kad dirbau vienoje įmonėje su tėvu. Žmonių reakcijų

visada buvo įvairiausių: „Ai, tai čia TAS Butkūnas...“ Neneigiu, kad ir kai kurios durys atsiverdavo lengviau. Tačiau mūsų įmonėje yra daug dirbančių šeimų kartų. Manau, jog tai tik privalumas. Ta šeimyninė ranga, mano galva, turi didelės įtakos mūsų įmonės sėkmei. Pažiūrėkite į tas bendroves, kurių akcininkai ir darbuotojai nuolat keičiasi. Nebelieka tradicijų, istorijos, pasitikėjimo. Mūsų įmonė turi savo šaknis, istoriją, tradicijas. Kaip mėgstu sakyti, čia mūsų namai, čia kvepia pyragais. Aišku, nėra namų be dūmų. Visko būna. Tačiau kelininkai – geri žmonės. Į kelius bet kas dirbti neina.“

Stovi iš kairės į dešinę: Vaida Šileikienė, Julius Šileika, Martynas Šileika, Laima Butkūnienė, Genovaitė Butkūnienė, Vidas Kubilius, Aušra Kubilienė, Tadas Kubilius. Pirmoje eilėje iš kairės į dešinę: Ignas Šileika, Vėjūnė Butkūnaitė, Audrius Butkūnas, Justas Kubilius.

1980 m. Tradicinės Butkūnų šeimos šv. Kalėdos pas Genovaitės mamą. Tuo laiku apie krikščioniškas šventes niekas garsiai nekalbėdavo. Vaikai žinodavo, kad vyksta į kaimą pas močiutę valgyti koldūnų su grybais

Su darbine veikla susijusi istorinė fotografija. Prie paminklinio akmens įsiamžino automagistralės statytojai. Iš kairės: Algimantas Butkūnas, Saulius Beržis, Rimas Makrickas, Jonas Čerškus, Arvydas Zapalskis, Valdas Šimoliūnas, Petras Makrickas, Vilius Gražys ir Vytautas Blažys. Automagistralė Vilnius–Panevėžys, 1998 metai.

TRUMPĖJA DARBŲ TERMINAI, OBJEKTUOSE SUKAMĖS „TURBO“ REŽIMU

atkelta iš **4 psl.**

Žiedinė sankryža Biržuose – tinkamiausias kompleksinis sprendimas

Sparčiai vyksta rekonstrukcijos projekto darbai krašto kelio Nr. 125 Biržai–Raubonys ruožuose. Šiame projekte baigiama statyti ir pirmoji Biržuose žiedinė sankryža.

Žiedinė sankryža, specialistų teigimu, šiuo atveju yra tinkamiausias kompleksinis sprendimas, siekiant užtikrinti eismo saugumą dviejose viena šalia kitos esančiose sankryžose Biržų mieste. Tai – kelio Biržai–Raubonys sankirtos su krašto keliu Biržai–Vabalninkas ir su keliu Biržai–Germaniškis. Pastaciūs žiedinę sankryžą galima saugiai vykti Pabiržės miestelio ir magistralės „Via Baltica“ kryptimi, pasukti Vabalninko ir Germaniško kryptimis, taip pat sėkmingai pasiekti Biržų miesto centrą ir Biržų pilį.

Išorinis žiedinės sankryžos skersmuo – 24 metrai. Eismas žiedinėje sankryžoje po rekonstrukcijos organizuotas viena juosta, juostos važiuojamosios dalies plotis siekia 5,5 metro. Toks vienos eismo juostos plotis yra pakankamas važiuoti tiek lengviesiems automobiliams, tiek sunkiajam transportui.

Papildomos erdvės žiedinėje sankryžoje suteiks iš granito trinkelų įrengti kelkraščiai. Kelkraščių bortai prasidės tame pačiame lygyje, kaip ir važiuojamoji dalis, ir palaipsniui aukštės žiedinės sankryžos centro link. Analogiškai kelkraščiai ir bortai rengiami ir išorinėje žiedo pusėje. Kelkraščių nuolydis ir pakilimas minimalus, sieks tik 2,5 procento.

Žiedinė sankryža yra nulinis taškas, kuriame pradedami skaičiuoti svarbaus susisiekimo infrastruktūros projekto, apimančio valstybinės reikšmės krašto kelio Nr. 125 Biržai–Raubonys 10 kilometrų ruožo bei pėsčiųjų tako atkarpoje nuo 2,14 iki 6,90 km rekonstravimą, inžinerinių tinklų ir sistemų visame ruože atnaujinimą.

Rekonstruojama dešimtys kilometrų ilgio atkarpa susideda iš dviejų ruožų. Kelio Biržai–Raubonys ruože nuo 0,00 iki 6,98 kilometro AB „Panevėžio keliai“ statybos darbus intensyviai atlieka jau nuo pavasario.

Pirmasis rekonstruojamas ruožas prasideda nuo trišalės sankryžos, kuri jau rekonstruota į žiedinę. Rekonstruotinas ruožas tęsiasi Pasvalio gatve Pabiržės link, per Pabiržės miestelio Biržų gatvę ir baigiasi ties gyvenvietės riba. Šioje atkarpoje iki 2016 metų spalio vidurio spėta atlikti didžiąją dalį projekte numatytų

darbų, jau klojamas viršutinis – dėvėjimosi – asfaltbetonio sluoksnis, vykdomi apdailos darbai.

Rekonstrukcijos metu kelio dangos plotis suvienodintas iki 8 metrų su 1,5 metro pločio kelkraščiais, baigiama rekonstruoti 19 sankryžų ir 14 autobusų stotelių, naujai įrengtas 4,76 kilometro ilgio pėsčiųjų ir dviračių takas. Ruožuose per Biržų miestą ir Pabiržės miestelį bus įrengta triukšmą mažinanti asfalto danga.

Į projektą įeina naujų šalinatvių ir apšvietimo įrengimas Pasva-

lio gatvėje Biržuose bei Pabiržėje, žiedinės sankryžos ir pėsčiųjų takų apšvietimas. Naujai pastatyti lietaus nuotekų tinklai, kurių bendras ilgis siekia 1,8 kilometro, rekonstruoti melioracijos tinklai, elektroninių ryšių sistemos, 0,4 kV ir 10 kV įtampos elektros linijos.

Antrasis rekonstruotinas ruožas, kelio Biržai–Raubonys atkarpa nuo 6,98 iki 10,00 kilometro, prasideda už Pabiržės miestelio ir tęsiasi iki Kirdonių gyvenvietės ribos nuo Pasvalio pusės. Šiuo metu rengiamas šio

ruožo rekonstrukcijos techninis darbo projektas, rangos darbai, tikėtina, persikels į 2017 metus.

Darbams atlikti naudojamas statinio informacinis modeliavimas (BIM). T. y. visi rekonstruojamos kelio atkarpos konstrukciniai elementai suprojektuoti trimatėje erdvėje, tai įgalina rangovą šiame objekte visapusiškai į darbą įtraukti automatines įrenginių valdymo sistemas, tai leis sparčiai ir tiksliai atlikti projekto darbus.

Darbų užsakovas – Lietuvos au-

tomobilų kelių direkcija prie LR susisiekimo ministerijos ir Biržų rajono savivaldybės administracija. „Panevėžio keliai“ darbus įsipareigojo atlikti per 16 mėnesių. Pirmajame beveik 7 kilometrų ruože darbų trukmę, pasitelkus šiuolaikiškas darbų organizavimo ir vykdymo priemones, bendrovei pavyks sutrumpinti iki 7–8 mėnesių.

nukelta į **18 psl.**

Kelininkas Povilas Trakelis.

Klotuvo mašinistas Tadas Blaškys.

Klotuvo mašinistas Petras Tekutis.

Inžinierius laborantas Egidijus Žilaitis.

Baigiama statyti pirmoji Biržuose žiedinė sankryža.

TRUMPĖJA DARBŲ TERMINAI, OBJEKTUOSE SUKAMĖS „TURBO“ REŽIMU

atkelta iš **17 psl.**

Rekonstruotos sankryžos papuošė magistralinius kelius

Rugsėjo mėnesį „Panevėžio keliai“ sėkmingai baigė svarbaus eismo saugos ir aplinkosaugos priemonių diegimo 2014–2020 m. TEN-T keliuose I etapo antrosios sutarties darbus. Šio projekto rezultatas ne tik pagerino eismo sąlygas tarptautinės svarbos keliuose, bet ir turi pagrįstą pretenzijų vadintis vienu gražiausių susisiekimo infrastruktūros objektų 2015–2016 metais. Darbai atlikti „Via Baltica“ trasoje bei magistralėje A2 Vilnius–Panevėžys.

Magistralėje A2 darbai apėmė pėsčiųjų viaduko avaringame ruože ties Žemaitkiemio sankryža statybą, magistralės platinimą įrengiant greitėjimo ir lėtėjimo juostas, jungiamųjų kelių abiejose kelio pusėse bei dviejų žiedinių sankryžų įrengimą. Darbai buvo atlikti magistralės ruože, kurio bendras ilgis – 1,223 kilometro. Kartu šis kompleksas – pėsčiųjų viadukas su prieigomis, jungiamieji keliai ir žiedinės sankryžos, dviračių takas – baigus rangos darbus virto šiuolaikišku saugiu transporto mazgu. Be to, šis kompleksas vizualiai labai patrauklus.

„Darbų magistralėje A2 metu paklota per 40 tūkstančių kvadratinų metrų asfalto dangos, pusė jos – magistraliniame kelyje, kita dalis – jungiamuosiuose keliuose ir aikštelėje. Taip pat įrengta per 2 kilometrus apsauginių kelio atitvarų, apie tūkstantį kvadratinų metrų pėsčiųjų ir dviratininkų takų dangos, paklota 3 tūkstančiai metrų drenažo tinklų, apie tūkstantį metrų lietaus nuotekų tinklų, įrengta 0,5 kilometro betoninių latakų, įrengta 117 metrų ilgio gelžbetoninė atraminė sienelė“, – informavo AB „Panevėžio keliai“ projektų vadovas Jevgenijus Šaškovas.

Naujai pastatytas viadukas bei jungiamųjų kelių žiedai apšviesti įrengiant 22 atramas. Eismo saugumui užtikrinti taip pat pastatyti nauji kelio ženklai, įrengti apsauginiai kelio barjerai, signaliniai stulpeliai, 125 metrų ilgio apsauginė tvora nuo gyvūnų.

Kiti eismo saugumo ir aplinkosaugos priemonių diegimo darbai atlikti „Via Baltica“ trasoje, čia valstybinės reikšmės magistralinio kelio A10 Panevėžys–Pasvalys–Ryga 38,7 km buvusi sankirta su rajoniniu keliu Nr. 3101 Pasvalys–Vabalninkas rekonstruota į žiedinę.

Esamos keturšalės sankryžos vietoje suprojektuota ir įrengta mažoji žiedinė sankryža, išorinis skersmuo – 42 metrai, vidinis – 31 met-

Projektų vadovas Jevgenijus Šaškovas.

Iš kairės: Mindaugas Palskys, Arsenas Kizogianas ir Raimondas Andronavičius.

Magistralės A2 avaringame ruože ties Žemaitkiemio sankryža pastatytas pėsčiųjų viadukas.

Magistralėje A2 ties Žemaitkiemio sankryža įrengtos greitėjimo ir lėtėjimo juostos, jungiamieji keliai abiejose kelio pusėse ir dvi žiedinės sankryžos.

ras. Sankryžos važiuojamoji dalis suskirstyta į du žiedus: į 5,5 metro išorinį su asfaltbetonio danga ir į vidinį 1,5 metro pločio žiedą, grįstą granitinėmis trinkelėmis.

Įvažiavimai į sankryžą – 3,5–4 metro pločio, išvažiavimai 4–4,5 metrų pločio. Skersai centrinės žiedo salos kelio A10 kryptimi įrengtas 5 metrų pločio pilkų granitinių trinkelų pravažiavimas mažagabaritiniam transportui. Priešpriešinio eismo juostoms atskirti prieš žiedinę sankryžą įrengtos keturios iškilios saugos salės.

Minėti darbai – tai projekto „Eismo saugos ir aplinkosaugos priemonių diegimas 2014–2020 m. TEN-T keliuose. I etapas. Sutartis Nr. 2“ dalis. Darbus „Panevėžio kelių“ bendrovė atliko vadovaudamasi 2015 metų kovo 24 dienos sutartimi su Lietuvos automobilių kelių direkcija prie LR susisiekimo ministerijos.

TRUMPĖJA DARBŲ TERMINAI, OBJEKTUOSE SUKAMĖS „TURBO“ REŽIMU

Rekonstruota dviejų valstybinės reikšmės kelių sankirta

2016 metų spalį AB „Panevėžio keliai“ perdavė užsakovui – Lietuvos automobilių kelių direkcijai dar vieną įrengtą žiedinę sankryžą, šį kartą Vabalninko mieste. Projektas – „Valstybinės reikšmės krašto kelio Nr. 124 Kupiškis–Vabalninkas–Biržai sankryžos 38,73 km su keliu Nr. 19 Paliūniškis–Vabalninkas rekonstrukcija“.

Keturšalės sankryžos, kur susikerta du valstybinės reikšmės keliai, vietoje pastatyta mažoji žiedinė sankryžą, jos išorinis žiedo skersmuo – 26 metrai. Sankryžos važiuojamoji dalis suskirstyta į du žiedus: išorinį, 6 metrų pločio, su asfaltbetonio danga, ir vidinį, 2,8 metro pločio, grįstą granito trinkelėmis. Vidinis žiedas įrengtas su skersiniu 2,5 procento nuolydžiu, atitinkančiu žiedinės sankryžos važiuojamosios dalies skersinį nuolydį.

Priešingiems eismo srautams atskirti prieš žiedinę sankryžą įrengtos dvi iškilios saugos salelės. Artėdami prie žiedinės sankryžos eismo dalyviai privalo sumažinti greitį. Siekiant tai akcentuoti, sankryžos centrinėje salelėje supiltas 0,5 metro aukščio pylimas.

Kelio Kėdainiai–Šėta–Ukmergė ruože rekonstruojama kelio danga ir inžineriniai tinklai

Be kita ko, „Panevėžio keliai“ atlieka valstybinės reikšmės krašto kelio Nr. 145 Kėdainiai–Šėta–Ukmergė ruožo nuo 41,950 iki 45,177 kilometro rekonstrukciją. Sutarties įgyvendinimo metu kelyje rekonstruojama kelio danga bei inžineriniai tinklai.

Rekonstruojamas 3,227 kilometro ilgio ruožas prasideda už Deltuvos miestelio ir tęsiasi iki Ukmergės mieste esančios vieno lygio Deltuvos ir Garseniškių gatvių žiedinės

Vabalninko mieste įrengta žiedinė sankryža.

sankryžos. Rekonstruojamas ruožas driekiasi žemės ūkio teritorijomis, apie 670 metrų ribojasi su sodų bendrija ir patenka į Ukmergės miesto teritoriją. Šiame projekte žiedinių sankryžų kaip ir nėra, tačiau projekto vadovui Arvydui Radimonui ir jo komandai reikia suktis „turbo“ režimu: darbų terminai trumpi, o darbo daug, jau lapkritį atėjo žiema, atnaujinamas ruožas eina per gyvenamąsias vietas, kur tenka spręsti ne tik gamybinius, bet ir eismo organizavimo klausimus, aktyviai vykdyti aiškinamąjį darbą su gyventojais.

2016 metų lapkričio pirmosiomis dienomis jau atlikta 70 procentų visų projekto darbų, taigi visi nepatogumai gyventojams jau eina į pabaigą. AB „Panevėžio keliai“ šiame objekte dirbs kiek tik leis oro sąlygos, kad žmonės kaip galima greičiau turėtų naują, tvarkingą, patogų ir saugų kelią.

Kaip jau buvo skelbta, dviejų eismo juostų kelio plotis po rekonstrukcijos sieks 8 metrus. Iš abiejų pusių bus įrengti pusantro metro pločio kelkraščiai, išskyrus vietas, kur klojami šaligatviai.

Rekonstruojamos 26 tipinės nuvažos ir sankryžos, 8 autobusų stotelės. Pertvarkomi inžineriniai tinklai apima 10 kV (0,135 km) ir 0,4 kV (0,118 km) įtampas linijas, apšvietimo tinklų rekonstrukciją 0,559 ki-

lometro atkarpoje. Rekonstruojama beveik trijų kilometrų ilgio drenažo linija, paviršinio vandens surinkimo sistema.

Kelyje esanti gelžbetoninė pralaida rekonstruota į naują 1,0 metro skersmens metalinę gofruoto vamzdžio 24,21 metro ilgio pralaidą. Kelyje esanti dauda (gelžbetoninė konstrukcija vandeniui nutekėti), praleidžianti bevandžio upelio vandenį, pertvarkoma uždaruju būdu į metalinę gofruotą konstrukciją. Jos ilgis – 29,99 metro. Dalis pralaidų, esančių skersai nuvažų ir sankryžų – demontuotos. Po nuvažomis įrengtos 0,4 metro skersmens plastikinės pralaidos.

Eismo saugumui užtikrinti kelyje rengiamos iškilios saugumo salelės, nauji kelio ženklai ant metalinių atramų (101 vnt.), apsauginiai kelio atitvarai (1780 m), metalinė tvorelė (75 m), statomi signaliniai stulpeliai (159 vnt.), atliekamas horizontalus kelio dangos ženklinimas.

Darbai vykdomi vadovaujantis 2016 metų birželio 14 dienos sutartimi su Lietuvos automobilių kelių direkcija prie LR susisiekimo ministerijos. Projektas – „Valstybinės reikšmės krašto ir rajoninių kelių rekonstrukcija. II etapas. Sutartis Nr. 3“. Planuojama darbų pabaiga – 2017 metų pradžia.

Pasirašyta sutartis dėl Grigiškių transporto mazgo pertvarkymo

AB „Panevėžio keliai“ 2016 metų lapkričio 8 dieną pasirašė rangos darbų sutartį dėl projekto „Transeuropinio tinklo kelio E85 (Vilnius–Kaunas–Klaipėda) rekonstravimas. Grigiškių transporto mazgo rekonstrukcija. III etapas“ darbų.

Projektą pagal jungtinės veiklos sutartį įgyvendins AB „Panevėžio keliai“, UAB „Aukštaitijos traktas“, UAB „Ukmergės keliai“, UAB „Sostinės gatvės“. Atsakingasis junginio partneris – AB „Panevėžio keliai“. Darbai bus atliekami pagal užsakovų pateiktą techninį projektą.

Trečiasis darbų etapas apima valstybinės reikšmės magistralinio kelio A1 Vilnius–Kaunas–Klaipėda kelio ruožą nuo 16,26 iki 17,94 kilometro. Magistralinis kelias A1 yra transeuropinio transporto koridoriaus IX-B dalis. Rekonstruojamas ruožas, kertantis Grigiškių gyvenvietę, pasižymi intensyviais automobilių, pėsčiųjų ir dviračių eismo srautais.

Pirmojo ir antrojo etapo darbai magistralės Vilnius–Kaunas–Klaipėda 13,30–19,60 kilometro ruože jau įvykdyti: sustiprinta kelio danga ir kelkraščio konstrukcija kairėje ir dešinėje kelio pusėje, įrengtas

viadukas, iš dalies įrengtas pirmasis jungiamasis kelias ir visiškai pabaigti antras ir trečias jungiamieji keliai, taip pat įrengti pėsčiųjų ir dviračių takai, kurių bendras ilgis – 3,8 kilometro.

Trečiojo etapo sutartyje numatyta baigti tiesti pirmąjį jungiamąjį kelią magistralės kairėje pusėje: ruožo ilgis siekia 1,136 kilometro. Šis ruožas yra antrajame etape pradėto tiesti jungiamojo kelio atkarpos, kurios ilgis – 1,12 kilometro, tęsinys. Dviejų eismo juostų jungiamojo kelio sankasos plotis sieks 12,5 metro. Asfaltbetonio angos plotis – 8–8,9 metro, kelkraščių – 1,5 metro. Kelio konstrukciją sudarys 4 centimetrų storio viršutinis asfalto sluoksnis, 10 centimetrų storio pagrindo sluoksnis, 20 centimetrų storio skaldos sluoksnis ir 31 centimetris storio šalčiui atsparaus pagrindo sluoksnis. Abiejose jungiamojo kelio pusėse numatyta įrengti šaligatvius pėstiesiems, kurių plotis svyruos nuo 1,6 iki 2 metrų.

Trečiajame etape, kurį pradeda vykdyti „Panevėžio kelių“ bendrovė, bus rekonstruojama sankryža su valstybinės reikšmės rajoniniu keliu Nr. 4707 Grigiškės–Lentvaris–Dobrovolė. Eismo kokybei pagerinti suprojektuotas naujas dviejų eismo juostų tiltas per Vokės upės užtvanką Lentvario g. Naujojo tilto ilgis sieks 67 metrus, plotis – 16,7 metro. Tiltas su Lentvario gatve bus sujungtas naujai suprojektuota gatvės atkarpa. Senasis tiltas bus paliktas pėstiesiems.

Projekto vykdymo metu bus rekonstruotos dvi požeminės pėsčiųjų perėjos, esančios 17,09 ir 17,42 km. Pirmosios perėjos ilgis – beveik 57 metrai, plotis beveik 3 metrai, antrosios ilgis – 43 metrai, plotis – 4,25 metro. Taip pat numatyta rekonstruoti autobusų stotelę su keivių pavyliu.

„Ukmergės kelių“ vairuotojas-kelio darbininkas Artūras Daujotas.

„Ukmergės kelių“ darbuotojai. Iš kairės: Aušvydas Mikučionis ir Gražvydas Mikučionis.

ŠVENTINIAI VAKARĖLIAI

Aktorė Violeta TREČIOKAITĖ-MIČIULIENĖ

Šventiniai vakarėliai... Kai pateisinami kvaili poelgiai, meilės prisipažinimai savo kolegėms, mat rytojaus dieną galima suversti kaltę nekokybiškam alkoholiui. Santykių aiškinimaisi ir sąskaitų suvedimai. Kad sudėjus visus taškus ant „i“ galėtum po Naujųjų vėl viską kartot iš naujo.

Pigokas vakarėlis. Žmonių daug. Ir pigokas ne dėl to, kad alus plastikinėje taroje ir sumuštiniai ant padėklų, pridengtų popierinėmis servetėlėmis, tiesiog... Toks gyvenimas.

Renginiui įpusėjus pamatau, kaip per visą salę, atsargiai dėstydamas kojas, lyg kokia manekenė ant podiumo, svirduliuoja beveik skersas eilinis „šventikas“. Rankoje – plastikinė stiklinė, stipriais pirštais tiesiog persmaukta per liemenį, dėl to gintarinė puta drabstosi per viršų, palikdama ryškią žymę. Gal po to norėtusi pamiršti visa tai, bet likę putos pėdsakai ant parketo primins karčią tiesą. Žmogelio kaktoje suli-

po visos raukšlės, tai rodo, kad jis pasiruošė atlikti tai, kam rengėsi visą gyvenimą.

Visi nuščiūva, nes jis priartėja prie pulkelio prabangių kostiumų, laikrodžių ir stiklinių viskio taurių rankose. Lyg apsaugininkų ratas juos supa svaigus brangių vyriškų kvėpalų aromatas, net nepastebi žmogeliuko, kurio paskutinės alaus putos jau krenta ant nudaužytų batų viršūnių. Šiek tiek luktelėjęs jis atkreipia dėmesį į save taip sušukdamas, kad nuščiūva visa salė: „DIREEEEEKTORIAU...“ Ir kai pamato direktoriaus akis, nenuleisdamas tono, lyg tai būtų gyvybės ar mirties klausimas, išrėkia jam į veidą: „AŠ VISADA JUMIS GERBIAU, GERBIU IR... GERSIU...“ Kaip finalinį akcentą panaudoja savo beveik tuščią stiklinę ir trinktelį ja per direktoriaus taurę. Garso nėra, bet paskutinė alaus puta peršoka į viskio taurę.

Salėje tokia tylą, kad jei būtų ne žiema, musę tikrai girdėtume. Brangieji, ateina šventės. Dar ne

Aktorė Violeta Trečiokaitė-Mičiulienė.

vienas nurytas piktas žodis nesugadino skrandžio. O gerų žodžių

netaupykim. Tam ir yra šventės. Gražaus artėjimo ir laukimo.

TRUMPĖJA DARBŲ TERMINAI, OBJEKTUOSE SUKAMĖS „TURBO“ REŽIMU

atkelta iš **19 psl.**

Taip pat bus perkelti ir rekonstruoti elektros ir ryšių tinklai, magistralėje A1 bus naujai įrengta 2,2 kilometro ilgio apšvietimo tinklų, o jungiamojo kelio atkarpoje bendras naujų apšvietimo tinklų ilgis sieks 2,4 kilometro. Kelio sankasai sti-

printi bus įrengta 1,5 kilometro atraminių sienučių o gyventojų gyvenimo kokybei pagerinti bus įrengta per 2 kilometrus triukšmą slopinančių sienučių. Bendras rekonstruojamų lietaus nuotekų tinklų ilgis – 867 metrai.

Užsakovas – Lietuvos automobilių kelių direkcija prie LR susisiekimo ministerijos. Numatoma darbų pabaiga – 2017 metų rugsėjis.

Klotuvo mašinistas Linas Nevulis.

Asfaltbetonio dangos klojimo darbai Ūtos sankryžoje.

Iš kairės: vole sėdi volo mašinistas Aurelijus Jarašiūnas, vairuotojas-keleivikas Algirdas Plesnevičius.

Leidėjas – AB „Panevėžio keliai“.

Loreta Deksnytė,
tel. +370 458 51698,
el. p. rokiskis@paneveziokeliai.lt

Rasa Čepienė,
tel. +370 611 48133,
el. p. rasa.cepiene@paneveziokeliai.lt

Tiražas – 1000 vnt.

Fotografijos Andriaus Repšio
Dizainerė - Eglė Valaitytė

SVEIKINAME!

70-MEČIO PROGA

Stanislovą Stančiką, rinkodaros ir projektų įgyvendinimo savivaldybės vadovą (1946 09 27).

65-MEČIO PROGA

Pavelą Rastauską, sargą (prižiūrėtoją) (1951 06 12); Stasį Šinkevičių, sargą (prižiūrėtoją) (1951 09 05).

60-MEČIO PROGA

Petrą Niauronį, šaltkalvį (1956 06 10); Algirdą Plesnevičių, vairuotoją-keleiviką (1956 07 13); Domininką Matilūną, vyresnįjį darbų vadovą (1956 07 25); Nijolę Pakarklytę, inžinierę projektuotoją (1956 08 08); Fiodorą Kuznecovą, elektriką (1956 08 19); Rimantą Žiedelį, vairuotoją-brigadininką (1956 09 18); Petrą Kudmantavičių, brigadininką (1956 09 23).

55-MEČIO PROGA

Juožą Armanavičių, vairuotoją-keleiviką (1961 06 29); Alvydą Dumbravą, statybos vadovą (1961 07 02); Joną Zamoką, keleiviką (1961 07 02); Arvydą Utką, sargą (prižiūrėtoją) (1961 08 16); Alfonsą Nevierą, keleiviką (1961 08 24).

50-MEČIO PROGA

Saulių Cibutavičių, volo mašinistą (1966 07 06); Rimą Kemžūrą, vairuotoją-keleiviką (1966 08 18); Virginijų Deksnį, darbų vadovą (1966 08 26); Rimgaudą Kanapinską, suvirintoją (1966 09 30).

45-MEČIO PROGA

Egidijų Skrebę, šaltkalvį (1971 06 16); Valerijų Kašaljanovą, keleiviką (1971 06 29); Remigijų Gedgaudą, volo mašinistą (1971 07 01); Žydrūną Sveticką, betono maišyklės operatorių (1971 07 22); Egidijų Vesetą, pakrovėjo mašinistą (1971 08 16); Genadijų Klimką, keleiviką (1971 08 22); Remigijų Gudzevičių, mechaniką (1971 08 24); Nerijų Simanavičių, keleiviką (1971 09 06); Antaną Andrijauską, a/b maišyklės operatorių (1971 09 12).

40-MEČIO PROGA

Dainių Skudžinską, sargą (prižiūrėtoją) (1951 06 18); Loretą Bėliakienę, sutarčių administratorę (1976 06 21); Romualdą Ašvydį, plentvolio mašinistą (1976 07 31); Darius Leonavičių, vyresnįjį darbų vadovą (1976 08 10); Artūrą Drūšį, keleiviką (1976 08 23).

35-MEČIO PROGA

Agilą Zalatorienę, inžinierę projektuotoją (1981 06 05); Marijų Dambrauską, betonuotoją (1981 06 06); Paulių Jankauską, inžinierių laborantą (1981 07 17); Tomą Marijampolskį, klotuvo mašinistą (1981 07 27); Raimondą Irtmoną, darbų vadovą (1981 08 09); Luką Unskią, statybos vadovą (1981 08 19).

30-MEČIO PROGA

Ričardą Sakalauską, vyresnįjį darbų vadovą (1986 06 14); Žilviną Šlekį, automatinių sistemų mechaniką (1986 07 06); Simoną Adomavičių, vyriausiąjį dispečerį (1986 07 18); Donatą Venckų, inžinierių geodezininką (1986 08 02); Andrių Remeiką, techniką laborantą (1986 08 06); Dovilę Bunytę, teisininkę-administratorę (1986 09 19).

25-MEČIO PROGA

Artem Andryushaytis, keleiviką (1991 07 05).

20-MEČIO PROGA

Mindaugą Želnį, keleiviką (1996 07 06); Eividą Baltrukėną, keleiviką (1996 09 10).